

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 2. decembrī *

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi —
Piena produkti — Piešķirtie ieņēmumi — Galvenās pārbaudes — Nokavējums — Vienotas likmes
finanšu korekcija — Juridiskais pamats — Regulas (EK) Nr. 1605/2002 53. pants — Atkārtotā

Lietā T-661/11

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Aiello* un *P. Grasso*, *avvocati dello Stato*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Rossi* un *D. Nardi*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2011. gada 14. oktobra Īstenošanas lēmumu 2011/689/EK, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 270, 33. lpp.), ciktāl tajā Itālijas Republikai ir noteikta vienotas likmes finanšu korekcija EUR 70 912 382 apmērā, sakarā ar pārkāpumiem pārbaudēs attiecībā uz piena kvotām, kas ieviestas Itālijas Abruco, Lacio, Markes, Apūlijas, Sardīnijas, Kalabrijas, Friuli–Venēcijas Džūlijas un Valle d'Aostes reģionos 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazoni [*S. Gervasoni*] un L. Madise [*L. Madise*] (referents),

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 1. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

Vispārējās atbilstošās tiesību normas

A – Atbilstošās finanšu regulas Eiropas Savienības vispārējam budžetam piemērojamās tiesību normas

- 1 Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.), 53. pantā, kas atbilstoši Padomes 2006. gada 13. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 1995/2006, ar kuru groza Regulu Nr. 1605/2002 (OV L 390, 1. lpp.), 2. panta otrajai daļai bija spēkā līdz 2007. gada 1. maijam, bija noteikts:

“1. Komisija budžetu izpilda:

- a) centralizēti;
- b) īstenojot dalītu vai decentralizētu vadību [pārvaldību]; vai
- c) īstenojot kopīgu vadību [pārvaldību] ar starptautiskajām organizācijām.

[..]

3. Ja Komisija izpilda budžetu, īstenojot dalītu vadību [pārvaldību], izpildes uzdevumus deleģē dalībvalstīm saskaņā ar otrās daļas I un II sadaļas noteikumiem.

[..]

5. Dalītas vai decentralizētas vadības [pārvaldības] gadījumā, lai nodrošinātu līdzekļu izmantošanu saskaņā ar piemērojamiem noteikumiem, Komisija piemēro grāmatojumu noskaidrošanas procedūru vai finanšu korekciju mehānismus, kas ļauj tai uzņemt galīgo atbildību par budžeta izpildi saskaņā ar EK līguma 274. pantu un Euratom līguma 179. pantu.

6. Izpildot budžetu ar 3. un 4. punktā minētajiem paņēmieniem, dalībvalstis un trešās valstis veic regulāras pārbaudes, lai nodrošinātu, ka darbības, kuras jāfinansē no Kopienas budžeta, ir izpildītas pareizi.

Tās veic pienācīgus pasākumus, lai novērstu pārkāpumus un krāpšanu, nepieciešamības gadījumā saucot pie atbildības, lai atgūtu nepareizi izmaksātus līdzekļus.

[..]”

- 2 Regulas Nr. 1605/2002 53. pantā – tā redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 1995/2006, – kurš saskaņā ar Regulas Nr. 1995/2006 2. panta otrās daļas noteikumiem ir piemērojams no 2007. gada 1. maija, bija noteikts:

“Komisija budžetu izpilda saskaņā ar 53.a līdz 53.d pantā izklāstītajiem noteikumiem:

- a) centralizēti;
- b) īstenojot dalītu vai decentralizētu pārvaldību; [vai]
- c) īstenojot kopīgu pārvaldību ar starptautiskām organizācijām.”

- 3 Regulas Nr. 1605/2002 53.b pantā, kas ietverts ar Regulu Nr. 1995/2006, bija noteikts:

“1. Ja Komisija izpilda budžetu, īstenojot dalītu pārvaldību, tad izpildes uzdevumus deleģē dalībvalstīm. Šo metodi jo īpaši piemēro attiecībā uz darbībām, kas minētas otrās daļas I un II sadaļā..

2. Neskarot papildu noteikumus, kas ietverti attiecīgos katrai nozarei paredzētos noteikumos, un lai dalītajā pārvaldībā nodrošinātu to, ka līdzekļus izmanto saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem un principiem, dalībvalstis veic visus normatīvos un administratīvos vai citus pasākumus, kas vajadzīgi Kopienu finansiālo interešu aizsardzībai. Šajā sakarā dalībvalstis jo īpaši:

- a) pārlicinās, ka no budžeta finansētās darbības tiek faktiski veiktas, un nodrošina, ka tās īsteno pareizi;
- b) novērš pārkāpumus un krāpšanu un risina ar to saistītos jautājumus;
- c) atgūst summas, kas ir nepareizi izmaksātas vai nepareizi izlietotas, vai summas, kas zaudētas pārkāpumu vai kļūdu dēļ;
- d) piemērojot attiecīgos katrai nozarei paredzētos noteikumus un ievērojot 30. panta 3. punktu, nodrošina budžeta līdzekļu saņēmēju atbilstīgu *ex post* publiskošanu reizi gadā.

Šajā nolūkā dalībvalstis veic pārbaudes un ievieš efektīvas iekšējās kontroles [pārbaūžu] sistēmas saskaņā ar 28.a pantā noteikto. Tās uzsāk [tiesvedību], ja tas ir nepieciešams un lietderīgi.

3. Dalībvalstis attiecīgā savas valsts līmenī sagatavo gada kopsavilkumu par pieejamām revīzijām un deklarācijām.

4. Lai nodrošinātu to, ka līdzekļus izmanto saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem, Komisija piemēro grāmatojumu noskaidrošanas procedūras vai finanšu korigēšanas mehānismus, kas tai ļauj uzņemties galīgo atbildību par budžeta izpildi.”

B – Vispārējais tiesiskais regulējums par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu

- 4 Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.) ir paredzēti vispārīgi noteikumi, kas piemērojami attiecībā uz kopējās lauksaimniecības politikas (turpmāk tekstā – “KLP”) finansēšanu. Šī regula tika atcelta un aizstāta ar 1999. gada 17. maija Regulu (EK) Nr. 1258/1999 par KLP finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.), kura attiecas uz izdevumiem, kurus dalībvalstis veikušas no 2000. gada 1. janvāra līdz 2006. gada 15. oktobrim KLP finansēšanas ietvaros.
- 5 Regulas Nr. 1258/1999 preambulas 5. apsvērumā tas it īpaši bija precizēts šādi: “atbildība par [ELVGF] Garantiju nodaļas izdevumu pārbaudi, pirmkārt, gulstas uz dalībvalstīm [...]; [...] Komisijai, kas ir atbildīga par Kopienas budžeta izpildi, ir jāpārbauda nosacījumi, saskaņā ar kuriem ir veikti maksājumi un pārbaudes [...]”. Saskaņā ar šīs pašas regulas preambulas 11. apsvērumu bija “jāveic pasākumi, lai novērstu visus pārkāpumus un atgūtu summas, kas ir zaudētas šādu pārkāpumu vai nolaidības dēļ, [un] [...] jānosaka finansiāla atbildība par šādiem pārkāpumiem vai nolaidību”.
- 6 Saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 2. panta 2. punkta, kas atbilst attiecīgi Regulas Nr. 729/70 1. panta 2. punkta b) apakšpunktam un 3. panta 1. punktam, tiesību normām Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa finansēja intervenci, kas bija paredzēta, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgus, ko veica saskaņā ar Eiropas tiesību normām lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas sistēmā.

- 7 Regulas Nr. 1258/1999 6. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kura noteikumi būtībā atbilst Regulas Nr. 729/70 5. panta 1. punkta noteikumiem, bija paredzēts:

“Dalībvalstis regulāri nosūta Komisijai šādu informāciju par akreditētajiem maksātājiem un koordinējošām institūcijām, kā arī par fonda Garantiju nodaļas finansētajiem darījumiem:

[..]

b) gada pārskatus, kam pievieno informāciju, kas vajadzīga kontu dzēšanai, un apstiprinājumu par nodoto rēķinu pilnīgumu, precizitāti un ticamību.”

- 8 Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkts, kura noteikumi būtībā atbilst Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, bija formulēts šādi:

“Komisija pieņem lēmumu par izdevumiem, [kas] ir jāizslēdz no 2. un 3. pantā minētā Kopienas finansējuma, ja tā atklāj, ka izdevumi nav veikti atbilstoši Kopienas noteikumiem.

Pirms pieņem lēmumu atteikt finansējumu, rakstiski paziņo Komisijas pārbaūžu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes, pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem.

Ja vienošanās netiek panākta, dalībvalsts četru mēnešu laikā var lūgt sākt procedūru, lai būtu par starpnieku attiecīgajām pusēm, tās iznākumu izklāsta Komisijai nosūtītā ziņojumā, ko tā pārbauda, pirms tiek pieņemts lēmums par finansējuma atteikšanu.

Komisija novērtē summas, kuru finansējums jāatsaka, cita starpā ņemot vērā atklāto neatbilstību smagumu. Komisija ņem vērā pārkāpuma veidu un smagumu, kā arī finansiālo zaudējumu, kas nodarīts Kopienai.

Finansējumu nedrīkst atteikt:

a) 2. pantā minētajiem izdevumiem, kas ir veikti 24 mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajām dalībvalstīm par šo pārbaūžu rezultātiem;

[..].”

- 9 Regulas Nr. 1258/1999 8. panta 1. punktā bija paredzēts:

“Dalībvalstis saskaņā ar dalībvalstu normatīvo vai administratīvo aktu noteikumiem veic pasākumus, [kas vajadzīgi], lai:

a) pārliedcinātos, ka fonda finansētie darījumi tiek faktiski veikti un ir izpildīti pareizi;

b) novērstu un cīnītos ar pārkāpumiem;

c) atgūtu summas, kas zaudētas pārkāpumu vai nolaidības dēļ.

[..].”

- 10 Ar Padomes 2005. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1290/2005 par KLP finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.) Regula Nr. 1258/1999 ir atcelta, un tā ir piemērojama, sākot no 2007. gada 1. janvāra (Regulas Nr. 1290/2005 49. pants). Tomēr tajā ir paredzēts, pirmkārt, ka Regula (EK) Nr. 1258/1999 tomēr vēl ir piemērojama līdz 2006. gada 15. oktobrim attiecībā uz izdevumiem, ko veic dalībvalstis (Regulas Nr. 1290/2005 47. pants), un, otrkārt, it īpaši ka tās 31. pants, kas attiecas uz atbilstības pārbaudi, ir piemērojams, sākot no 2006. gada 16. oktobra (Regulas Nr. 1290/2005 49. pants).

- 11 Kā tas ir precizēts Regulas Nr. 1290/2005 preambulas 2. apsvērumā, “saskaņā ar 53. pantu [...] Regulā [...] Nr. 1605/2002 [...] ar [ELGF] starpniecību, vai nu centralizēti, vai arī īstenojot dalībvalstu un Kopienas dalītu vadību, no Kopienas budžeta būtu jāfinansē [KLP] izdevumi [...]”.
- 12 Atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 2. panta 1. punkta a) apakšpunkta noteikumiem Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) tiek izveidots saskaņā ar minētās regulas 49. pantu, sākot no 2007. gada 1. janvāra.
- 13 Regulas Nr. 1290/2005 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) daļā, kuras noteikumi būtībā atbilst Regulas Nr. 1258/1999 6. panta 1. punktam, ir paredzēts:

“Papildus nozaru regulās paredzētajiem noteikumiem dalībvalstis nosūta Komisijai šādu informāciju, deklarācijas un dokumentus:

[..]

c) par pasākumiem, kas saistīti ar ELGF un ELFLA finansētām darbībām [..]:

[..]

iii) akreditēto maksātāju gada pārskatus kopā ar deklarāciju par pārskata ticamību, ko parakstījusi persona, kura atbild par akreditēto maksātāju, un kam pievienota grāmatojumu noskaidrošanai vajadzīgā informācija, kā arī apstiprināšanas ziņojumu, ko sagatavojusi 7. pantā minētā apstiprināšanas struktūra.”

- 14 Regulas Nr. 1290/2005 31. pantā “Atbilstības pārbaude” būtībā ir ietverti tie paši noteikumi, kas Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktā.
- 15 Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regulas (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Regulu Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.), ar grozījumiem, kas tostarp paredzēti Komisijas 1999. gada 22. oktobra Regulā (EK) Nr. 2245/1999 (OV L 273, 5. lpp.), 6. pantā bija paredzēts:

“Attaisnojošie dokumenti par finansētajiem izdevumiem un ELVGF Garantiju nodaļas atmaksājamajām summām ir paturami Komisijas rīcībā vismaz trīs gadus no tā gada, kurā Komisija noskaidro grāmatojumus par attiecīgo finanšu gadu, un gadījumā, ja lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu ir tiesas procesos Eiropas Kopienų Tiesā, – līdz vienam gadam pēc attiecīgā procesa noslēguma.”

- 16 Regulas Nr. 1663/95 8. pantā, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 2245/1999, bija paredzēts:

“1. Ja pēc izmeklēšanas Komisija uzskata, ka izdevumi nav veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā attiecīgajai dalībvalstij paziņo pārbaūžu rezultātus un norāda korektīvus pasākumus, kas jāveic, lai turpmāk nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem.

Minētajā paziņojumā atsauca uz šo regulu. Dalībvalsts sniedz atbildi divu mēnešu laikā, un Komisija pēc tam var mainīt savu nostāju. Pamatotos gadījumos Komisija var pagarināt atbildes sniegšanai noteikto termiņu.

Pēc atbildes sniegšanas termiņa beigām Komisija uzaicina attiecīgo dalībvalsti uz divpusējām sarunām, un puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem, kā arī par pārkāpuma smaguma novērtējumu un Kopienai nodarītajiem finansiālajiem zaudējumiem. Pēc šīm sarunām un pēc termiņa beigām, ko Komisija, apspriedusies ar dalībvalstīm, pēc tām ir noteikusi tālākas informācijas sniegšanai, vai, ja dalībvalsts nepieņem uzaicinājumu uz tikšanos Komisijas noteiktajā termiņā, pēc šā

termiņa beigām Komisija oficiāli nosūta dalībvalstij savus secinājumus, atsaucoties uz Komisijas Lēmumu 94/442/EK. Neskarot šā punkta ceturto daļu, paziņojumā iekļauj to izdevumu novērtējumu, kurus Komisija gatavoja izslēgt atbilstīgi Regulas [...] Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktam.

Dalībvalsts pēc iespējas drīz informē Komisiju par korektīviem pasākumiem, kas ir pieņemti, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, un to spēkā stāšanās dienu. Komisija pēc vajadzības pieņem vienu vai vairākus lēmumus atbilstīgi Regulas [...] Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktam par to izdevumu izslēgšanu, kuri neatbilst Kopienas noteikumiem, līdz pat korektīvo pasākumu spēkā stāšanās dienai.

2. Regulas [...] Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētie lēmumi tiek pieņemti pēc jebkura Samierināšanas iestādes izstrādātā ziņojuma pārbaudes saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti Lēmumā 94/442/EK.

[..]”

- 17 Regulas Nr. 1663/95 vienīgā pielikuma “Norādījumi par maksājumu aģentūras akreditācijas kritērijiem” 11. punkts bija formulēts šādi:

“Visi iepriekšējie punkti *mutatis mutandis* piemērojami attiecībā uz “[piešķirtajiem ieņēmumiem]” (nodevām, zaudētajiem nodrošinājumiem, atlīdzinātajiem maksājumiem u.tml.), kurus aģentūra saņem ELVGF Garantiju nodaļas vietā. Jo īpaši aģentūra izveido sistēmu visu ELVGF pienākošos summu atpazīšanai un visu šādu parādu reģistrēšanai debitoru virsgrāmatā pirms to saņemšanas. [...]”

- 18 Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Regulu [...] Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), atbilstoši šo noteikumu būtībai ir piemērojama, sākot no 2006. gada 16. oktobra, un tās 11. panta 1.–3. punktā būtībā ir paredzēta tā pati procedūra, kas Regulas Nr. 1663/95 8. pantā.

- 19 Saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 3. punkta otro daļu:

“Pēc tam, kad Komisija ir pārbaudījusi visus saskaņošanas struktūras sagatavotos ziņojumus saskaņā ar šīs regulas 3. nodaļu, tā pieņem, ja vajadzīgs, vienu vai vairākus lēmumus saskaņā ar Regulas [...] Nr. 1290/2005 31. pantu, lai izslēgtu no Kopienas finansējuma tos izdevumus, kurus ietekmējusi neatbilstība Kopienas noteikumiem, kamēr dalībvalsts nav efektīvi īstenojusi korektīvos pasākumus.”

- 20 Regulas Nr. 885/2006 11. panta 5. punktā ir precizēts:

“Šo pantu *mutatis mutandis* piemēro piešķirtajiem ieņēmumiem Regulas [...] Nr. 1290/2005 34. panta nozīmē.”

C – Tiesiskais regulējums attiecībā uz piena un piena produktu nozari

- 21 Piena un piena produktu nozare ir tirgus kopīgās organizācijas elements, kas izriet no KLP. 1984. gadā, lai kontrolētu piena ražošanas izaugsmi tirgū un no jauna ieviestu līdzsvaru, Savienības likumdevējs ieviesa tostarp papildmaksājumu sistēmu (turpmāk tekstā – “papildmaksājums” vai “maksājums”). Padomes 2003. gada 29. septembra Regula (EK) Nr. 1788/2003, ar ko nosaka maksājumu piena un piena produktu nozarē (OV L 270, 123. lpp.), kopš 2004. gada 1. aprīļa un vēl uz 11 secīgiem divpadsmit mēnešu periodiem reglamentē papildmaksājumu, kas jāmaksā piena un citu piena produktu ražotājiem. Saskaņā ar Regulas Nr. 1788/2003 25. panta noteikumiem Padomes 1992. gada 28. decembra Regula (EEK) Nr. 3950/92, ar ko nosaka papildmaksājumu piena un piena produktu nozarē (OV L 405, 1. lpp.), tās redakcijā ar grozījumiem, tiek atcelta no 2004. gada 1. aprīļa.

22 Regulas Nr. 1788/2003 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis ir atbildīgas Kopienai par I pielikumā paredzētā valsts references daudzuma pārsniegšanas rezultātā radušos maksājumu, kas noteikts valsts ietvaros atsevišķi piegādēm un tiešajai tirdzniecībai, un līdz 1. oktobrim pēc attiecīgā divpadsmit mēnešu perioda beigām, nepārsniedzot 99 % no maksājamās summas, iemaksā to Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondā (ELVGF).”

23 Regulas Nr. 1788/2003 4. pantā ir noteikts:

“Saskaņā ar 10. un 12. panta noteikumiem maksājumu pilnībā sadala starp ražotājiem, kas bijuši saistīti ar katru no 1. panta 2. punktā minētā valsts references daudzuma pārsniegšanas gadījumiem.

Neierobežojot 10. panta 3. punktu un 12. panta 1. punktu, ražotāji ir atbildīgi attiecībā pret dalībvalsti par saskaņā ar 3. nodaļas noteikumiem viņiem aprēķinātās iemaksas veikšanu attiecīgā maksājuma samaksai, ņemot vērā faktu, ka ir ticis pārsniegts pieejamais references daudzums.”

24 Regulas Nr. 1788/2003 22. pantā ir noteikts:

“Maksājumu uzskata par intervenci lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai, un to piemēro piena nozarē radušos izdevumu finansēšanai.”

25 Komisijas 2004. gada 30. marta Regula (EK) Nr. 595/2004, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērojama Regula Nr. 1788/2003 (OV L 94, 22. lpp.), ir piemērojama kopš 2004. gada 1. aprīļa. Saskaņā ar minētās regulas 28. panta noteikumiem Komisijas 2001. gada 9. jūlija Regula (EK) Nr. 1392/2001, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērojama Regula Nr. 3950/92 (OV L 187, 19. lpp.), ir atcelta ar noteiktiem nosacījumiem.

26 Regulas Nr. 595/2004 IV nodaļas 1. iedaļā ir paredzēti noteikumi attiecībā uz dalībvalstu veicamajām pārbaudēm un pircēju un ražotāju pienākumiem. Šajā ziņā minētās regulas 19. pantā “Kontroles [Pārbauzu] plāns” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis, pamatojoties uz riska analīzi, izstrādā vispārīgu kontroles [pārbauzu] plānu katram divpadsmit mēnešu periodam. Šajā kontroles [pārbauzu] plānā iekļauj vismaz:

[..]

c) pārbaudes uz vietas, kas veicamas par 12 mēnešu periodu;

[..]

2. Kontroles [pārbaudes] daļēji veic attiecīgajā divpadsmit mēnešu periodā, daļēji pēc minētā perioda, par pamatu ņemot gada deklarācijas.

3. Kontroles [pārbaudes] jāuzskata par pabeigtām tad, kad ir pieejams pārbaudes ziņojums par kontrolēm [pārbaudēm].

Visi pārbauzu ziņojumi jāpabeidz ne vēlāk kā astoņpadsmit mēnešus pēc attiecīgā divpadsmit mēnešu perioda beigām.

[..]”

27 Regulas Nr. 595/2004 22. pantā “Kontroļu biežums” ir noteikts:

“1. Šīs regulas 21. panta 1. punktā minētajās kontrolēs [pārbaudēs] iekļauj vismaz:

- a) 2004./2005. gada divpadsmit mēnešu periodam – 1 % ražotāju, turpmākajiem divpadsmit mēnešu periodiem – 2 % ražotāju;
- b) 40 % no piena daudzuma, kas deklarēts pirms pielāgošanas attiecīgajam periodam;
- c) raksturīgu piena pārvadāšanas paraugu starp atlasītajiem ražotājiem un pircējiem.

Jo īpaši šā punkta c) apakšpunktā minētās pārvadāšanas kontroles [pārbaudes] jāveic, izkraujot piena pārstrādes uzņēmumos.

2. Šīs regulas 21. panta 2. punktā minētajās kontrolēs [pārbaudēs] iekļauj vismaz 5 % no ražotājiem.

3. Katrs pircējs jākontrolē [jāpārbauda] vismaz reizi piecos gados.”

28 Regulas Nr. 595/2004 24. pantā ir paredzēts pienākums pircējiem un pārdevējiem saglabāt noteiktus dokumentus vismaz trīs gadus, sākot no tā gada beigām, kurā dokumenti noformēti.

D – Komisijas vadlīnijas

29 Komisijas vadlīnijas finanšu korekciju piemērošanai ir definētas Komisijas 1997. gada 23. decembra dokumentā VI/5330/97 “Vadlīnijas finansiālo [finanšu] seku aprēķināšanai lēmuma sagatavošanā par ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanu (turpmāk tekstā – “dokuments VI/5330/97”). Atbilstoši tiesību normām, kuras dokumenta VI/5330/97 II pielikumā ir ietvertas ar nosaukumu “Vadlīnijas vienotās likmes [korekcijas] piemērošanai”, ja izmeklēšanas sniegtā informācija inspektoram neļauj novērtēt Kopienai nodarītos zaudējumus ar statistikas vai citu pārbaudāmu datu palīdzību, veicot šo zaudējumu ekstrapolāciju, Eiropas Komisija var paredzēt vienotas likmes korekciju. Tajā pašā sadaļā ir precizēts:

“Lai noteiktu, vai piemērojama finanšu korekcija, un, ja tā ir, tad kāda ir likme, galvenais parasti ir novērtēt Kopienas līdzekļu zaudējumu risku kontroles [pārbaudžu] nepilnību rezultātā. Bez tam ir jāņem vērā arī šādi faktori:

1. vai nepilnība attiecas uz kontroles [pārbaudžu] sistēmas efektivitāti vispārīgi, sistēmas atsevišķa elementa efektivitāti vai kontroles [pārbaudžu] vai vairāku kontroļu [pārbaudžu] veikšanu sistēmā;
2. nepilnības nozīme administratīvo, fizisko vai citu paredzēto kontroļu kopumā;
3. pasākumu neaizsargātība pret krāpšanas gadījumiem, īpaši attiecībā uz ekonomiskajiem stimuliem.

Pamatojoties uz šiem principiem, kontroles [pārbaudes] var iedalīt divās kategorijās:

galvenās kontroles [pārbaudes] ir fiziskās un administratīvās kontroles [pārbaudes], kas pieprasītas elementu pārbaudei pēc būtības, īpaši pieprasījuma objekta realitāte, daudzums un kvalitatīvie noteikumi, tostarp termiņu ievērošana, ražas ievākšanas prasības, nosacījumu nemainīšanas periodi utt. Tās veic uz vietas un salīdzina ar neatkarīgu informāciju, piemēram, kadastrālajiem reģistriem;

papildkontroles [papildpārbaudes] ir nepieciešamās administratīvās darbības, lai pareizi apstrādātu pieprasījumus, piemēram, iesniegšanas termiņa ievērošana, divkārsa pieprasījuma par vienu objektu identifikācija, riska analīze, sankciju piemērošana un atbilstoša procedūru pārraudzība.”

- 30 Joprojām dokumenta VI/5330/97 II pielikuma tiesību normās ar nosaukumu “Vadlinijas vienotās likmes [korekcijas] piemērošanai” ir paredzētas šādas dažādas vienotas likmes finanšu korekcijas likmes:

“Ja netiek veikta viena vai vairākas galvenās pārbaudes vai ja tās tiek veiktas tik slikti vai tik reti, ka ir neefektīvas, lai noteiktu pieprasījuma atbilstību vai novērstu pārkāpumus, ir jāpiemēro korekcija 10 % apmērā, jo ir pamats domāt, ka pastāv augsts risks ELVGF nopietniem zaudējumiem.

Ja visas galvenās pārbaudes ir veiktas, bet nav ievērots regulās ieteiktais skaits, biežums vai stingrība, ir jāpiemēro korekcija 5 % apmērā, jo var pamatoti secināt, ka kontroles [pārbaudes] nesniedz gaidīto pieprasījuma pareizības līmeni un ka ELVGF zaudējumu risks ir nozīmīgs.

Ja dalībvalsts pareizi veic galvenās pārbaudes, bet pilnībā neveic vienu vai vairākas papildkontroles [papildpārbaudes], ir jāpiemēro korekcija 2 % apmērā, ņemot vērā, ka ELVGF zaudējumu risks ir mazāks un pārkāpums ir mazāk nozīmīgs.

[..]”

- 31 Visbeidzot, saskaņā ar dokumentu VI/5330/97, “ja ir pamats uzskatīt, ka dalībvalsts pieņemtās kontroles [pārbažu] sistēmas nepilnības attiecas vienīgi uz vienu departamentu vai reģionu, kurā sistēmu nepiemēro, korekcija jāpiemēro izdevumiem, kurus pārvalda minētais reģions vai departaments”.

- 32 Apstākļi, kādos Komisija paredz piemērot dokumentā VI/5330/97 ietverto principu, saskaņā ar kuru pienākumu neizpilde kļūst smagāka, ja dalībvalsts neuzlabo savas kontroles [pārbaudes], lai gan Komisija jau ir darījusi zināmus nepieciešamos uzlabojumus, ir precizēti dokumentā AGRI/60637/2006 ar nosaukumu “Komisijas paziņojums – Par to, kā Komisija reaģē uz [ELVGF Garantiju nodaļas] grāmatojumu noskaidrošanā konstatētām kontroles [pārbažu] sistēmu atkārtotām nepilnībām” (turpmāk tekstā – “dokuments AGRI/60637/2006”). No dokumenta AGRI/60637/2006 1. punkta otrās daļas izriet, ka nosacījumi, kuri tajā ir paredzēti, ir balstīti uz Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktā paredzēto principu, saskaņā ar kuru Komisija ņem vērā pārkāpuma veidu un smagumu, kā arī Savienībai radīto finansiālo zaudējumu.

- 33 Dokumenta AGRI/60637/2006 2. punktā ir paredzēts:

“1. Ja:

kontroles [pārbažu] sistēmas vai kāda tās elementa neesamība vai nepilnība ir likusi izdot vienu vai vairākus lēmumus par finanšu korekcijām ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanā

un

ir konstatēts, ka nākamajā periodā pēc jau labotā perioda saglabājas tās pašas nepilnības,

Komisija, ievērojot attiecīgās dalībvalsts veikto iespējamo korektīvo vai kompensējošo pasākumu pārbaudes, uzskata, ka ir pamats piemērot palielinātu korekcijas likmi, salīdzinot ar iepriekšējo korekciju, paaugstināta ELVGF finansiālo zaudējumu riska dēļ.”

- 34 Saskaņā ar dokumenta AGRI/60637/2006 3. punktu:

“Palielinājumu nosaka atkarībā no finansiālo zaudējumu riska.

To nepiemēro automātiski, bet gan pienācīgi ņemot vērā nepilnību nopietnību un iespējamās riska ierobežojuma faktoros.

Lai nodrošinātu, ka tiek piemērotas korekcijas pēc vienotās likmes, kas paredzētas dokumentā VI/5330/97, kad reālais nepareizo izdevumu līmenis – un tāad arī Kopienai radies finansiālais zaudējums – nav nosakāms, šīs procentu likmes ir paredzētas kā norādes:

ja iepriekšējā korekcija ir 2 %: likme vismaz 3 % apmērā par jauno attiecīgo periodu, bet šī likme var sasniegt 5 %, ja var pamatoti secināt, ka papildkontroļu nepilnību saglabāšanās izraisa galveno kontroļu [pārbažu] efektivitātes samazināšanos;

ja iepriekšējā korekcija ir 5 %: 10 % likme par jauno attiecīgo periodu;

[..].”

Tiesvedības priekšvēsture

- 35 2006. gada 18.–22. septembrī un 2008. gada 3.–7. martā Komisija veica divas izmeklēšanas Itālijā attiecīgi ar numuriem LA/2006/08/IT un LA/2008/001/IT par 2003./2004., 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu dažādos Itālijas reģionos.
- 36 No divpusējās 2009. gada 15. janvāra sanāksmes protokola izriet, ka Komisija Itālijas Republikai pārmēta it īpaši, ka tā pārbaudes saistībā ar pircējiem nav veikusi Savienības tiesību normās paredzētajos termiņos. Šajā ziņā tā atgādināja, ka, lai pārbaudes varētu tikt uzskatītas par pabeigtām, ir jāpabeidz ar tām saistītie pārbažu ziņojumi.
- 37 2010. gada 24. martā Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 2. punkta trešo daļu un 16. panta 1. punktu Itālijas Republikai nosūtīja oficiālu paziņojumu ar numuru DG AGRI ARES(2010)155172. Šajā oficiālajā paziņojumā Komisija saglabāja savu nostāju attiecībā uz piena kvotu īstenošanas sistēmas Itālijā neatbilstību par 2003./2004., 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu un ierosināja finanšu korekciju par kopējo summu EUR 85 625 455. No minētā oficiālā paziņojuma izriet, ka, lai aprēķinātu finanšu korekciju saistībā ar norādītajiem pārkāpumiem, Komisija ir rīkojusies atbilstoši trīs šādiem posmiem:
- pirmajā posmā, tā kā Komisijai nebija uzticamu datu par tā piena daudzumu, kas saražots saistībā ar pārkāpumiem aplūkotajos reģionos, tā laboja risku, ka minētie daudzumi tiks deklarēti nepilnīgi, piemērojot deklarētajiem piena daudzumiem norādītās palielinātās vienotas likmes finanšu korekcijas saskaņā ar dokumenta AGRI/60637/20 tiesību normām, ja dažos minētajos reģionos pastāv atkārtots gadījums. Šādi rīkojoties, Komisija tāad noteica deklarēto daudzumu korekcijas apmēru, kura mērķis ir kompensēt uzticamu datu saistībā ar šajos reģionos saražotā piena daudzumu neesamību;
 - otrajā posmā Komisija pieskaitīja kopējam Itālijā deklarētajam piena daudzumam korekciju apmēru, kas aprēķināts pirmajā posmā. Šādi iegūtais kopējais apmērs atspoguļoja valsts piena daudzumu, kurš var būt patiešām saražots, pēc tam tā pārbaudīja, vai minētais apmērs ir lielāks par Itālijas Republikai saistībā ar katru attiecīgo ražas gadu piešķirto valsts kvotu;
 - trešajā posmā, pēc tam, kad Komisija saistībā ar dažiem ražas gadiem bija konstatējusi piešķirtās valsts kvotas pārsniegšanu, tā reģionos, kurus skar minētie pārkāpumi, pirmajā posmā aprēķinātajam korekciju apmēram piemēroja spēkā esošajās tiesību normās paredzēto papildmaksājuma aprēķina koeficientu.

- 38 2010. gada 8. septembrī notika sanāksme Samierināšanas iestādē, kura savu galīgo ziņojumu sniedza 2010. gada 11. oktobrī (turpmāk tekstā – “galīgais ziņojums”). Minētā ziņojuma secinājumos, kuri attiecās tikai uz daļu no ar Lacio reģionu saistītajām korekcijām, Samierināšanas iestāde aicināja Komisiju pārskatīt savu nostāju attiecībā uz finanšu korekcijas ierosinājumu, ņemot vērā tās šī ziņojuma 6.3. un 6.4. punktā formulētos apsvērumus. Pirmajā no šiem punktiem tā Komisijai pārmeta, ka tā nav pamatojusi savu izvēli noteikt korekciju 5 % apmērā. Otrajā no šiem punktiem tā norādīja, ka korekcijas 10 % apmērā saistībā ar 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu ierosinājums, iespējams, neatbilst vadlīnijām, kas ietvertas dokumentā AGRI/60637/2006, un ka, ja šāda korekcija tiktu saglabāta, būtu jāpapildina tās pamatojums.
- 39 Ar 2010. gada 21. decembra vēstuli ar numuru ARES Nr. 979992 pēc galīgā ziņojuma Komisija Itālijas Republiku informēja par savu galīgo nostāju. Minētā nostāja tika aizstāta ar jaunu, kas nosūtīta 2011. gada 24. maija vēstulē ar numuru ARES Nr. 560020, kurā Komisija saglabāja savu nostāju, kādu tā bija paudusi 2010. gada 24. marta vēstulē, tomēr samazinot kopējo sava sākotnējā finanšu korekcijas priekšlikuma summu. Šis samazinājums izrietēja no tā, ka tika svītrotā korekcija attiecībā uz 2003./2004. ražas gadu, jo pēdējais minētais bija pirms 24 mēnešu ierobežojuma, kas paredzēts Regulas Nr. 1258/1999 7. pantā, lai piemērotu finanšu korekcijas.
- 40 Lauksaimniecības un lauku attīstības ģenerāldirektorāta 2011. gada 24. jūnija kopsavilkuma ziņojumā par Komisijas pārbaūžu rezultātiem atbilstības noskaidrošanas procedūras kontekstā saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktu un Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu (turpmāk tekstā – “kopsavilkuma ziņojums”) Komisija apkopoja minētā ziņojuma 5.1. nodaļā Itālijas Republikai piena produktu nozarē piemērotās finanšu korekcijas iemeslus.
- 41 Pirmkārt, Komisija saglabāja savu nostāju attiecībā uz saviem secinājumiem, kurus tā bija izdarījusi pēc divām iepriekš 35. punktā minētajām pārbaudēm, proti, ka Itālijas iestādes pārbaudes ir veikušas novēloti, kas ir pārkāpums, kurš rada finanšu risku ELVGF Garantiju nodaļai vai ELGF. Otrkārt, tā precizēja, ka tiklīdz, ciktāl izskatāmajā lietā piemērojama papildmaksājums bija piešķirtie ieņēmumi, norādītie pārkāpumi, kuri attiecās uz pārbaūžu nepietiekamību, radīja ieņēmumu zaudējumus minētajiem fondiem. Tātad, lai aprēķinātu finanšu korekcijas apmēru, kurš ir piemērojams tādēļ, ka nav pieejami uzticami dati par piena produktu daudzumiem, tā kā Komisija nevarēja objektīvi noteikt ELVGF Garantiju nodaļai vai ELGF nodarīto finanšu zaudējumu apmēru, tā piemēroja vienotas likmes finanšu korekciju, pamatojoties uz dokumentu VI/5330/97. Treškārt, piemērotās vienotas likmes finanšu korekcijas apmēru tā pamatoja, ņemot vērā faktu, ka minētie pārkāpumi izrietēja no galvenajām pārbaudēm. Tomēr, ceturtkārt, tā kā papildmaksājums bija piešķirtie ieņēmumi, Komisija risku līmeni noteica atbilstoši shēmai, kurā būtībā ir pārņemta shēma, kas aprakstīta tās 2010. gada 24. marta vēstulē. Piektkārt, no vienas puses, Komisija atgādināja, ka saskaņā ar vadlīnijām, kas ietvertas dokumentā VI/5330/97, finanšu korekcija būtu piemērojama reģionāli. No otras puses, atbilstoši dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normām tiklīdz, ciktāl attiecībā uz Apūlijas un Abruco reģioniem finanšu korekcija jau ir bijusi piemērota identisku pārbaūžu pārkāpumu dēļ 2002./2003. ražas gadā, Komisija – šajā procedūrā un ņemot vērā konstatēto pārkāpumu atkārtēšanos – saistībā ar šiem reģioniem piemēroto vienotas likmes finanšu korekciju palielināja. Sestkārt, tā izklāstīja iemeslus, kuru dēļ tā nav izpildījusi Samierināšanas iestādes galīgā ziņojuma 6.3. un 6.4. punktā izteiktos apsvērumus.
- 42 Pamatojoties uz šiem iemesliem, Komisija pieņēma Komisijas 2011. gada 14. oktobra Īstenošanas lēmumu 2011/689/EK, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz ELVGF Garantiju nodaļu, uz ELGF un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 270, 33. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Šajā lēmumā Komisija attiecībā uz Itālijas Republiku par 2005., 2006. un 2007. finanšu gadu ir piemērojusi finanšu korekciju EUR 70 912 382 apmērā, lai sodītu to par Abruco, Lacio, Markes, Apūlijas, Sardinijas, Kalabrijas, Friuli–Venēcijas Džūlijas un Valle d’Aostes reģionos konstatētajām nepilnībām pārbaudēs attiecībā uz piena kvotām to novēlotas īstenošanas dēļ.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 43 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 21. decembrī, Itālijas Republika cēla šo prasību.
- 44 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.
- 45 Itālijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl ar to ir veiktas vienotas likmes finanšu korekcijas saistībā ar piena kvotu sistēmu par 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu kopumā EUR 70 912 382 apmērā.
- 46 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 47 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus, lūdzot no dažiem rakstveida atbildes un citiem mutvārdu atbildes tiesas sēdē. Lietas dalībnieki šos procesa organizatoriskos pasākumus izpildīja noteiktajos termiņos.
- 48 2014. gada 1. aprīļa tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un tie atbildēja uz Vispārējās tiesas rakstveida un mutvārdu jautājumiem.

Juridiskais pamatojums

- 49 Savas prasības pamatojumā Itālijas Republika formāli izvirza četrus pamatus, kuri attiecas, pirmkārt, uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normu pārkāpumu, no vienas puses, un pilnvaru nepareizu izmantošanu, kas izrietot no finanšu korekcijas piemērošanas, no otras puses, otrkārt, uz Regulas Nr. 595/2004 21. panta un 22. panta 1. punkta b) apakšpunkta tiesību normu pārkāpumu, treškārt, uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normu, kā arī samērīguma principa pārkāpumu, no vienas puses, un pilnvaru nepareizu izmantošanu, kas izrietot no vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanas, no otras puses, un, ceturtkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu vai pamatojuma nepietiekamību, no vienas puses, un dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normu pārkāpumu, no otras puses.

A – Par pirmajā un trešajā pamatā izvirzītā apgalvojuma par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību pieņemamību

- 50 Jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam prasības pieteikumā jābūt kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru neatkarīgi no visiem terminoloģijas jautājumiem šim kopsavilkumam jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu atbildes rakstu un Vispārējā tiesa – spriest par lietu, vajadzības gadījumā nelūdzot citu informāciju. Faktiski prasība ir pieņemama, ja būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem tā pamatota, pašā prasības pieteikuma tekstā tiek atkārtoti vismaz kopsavilkuma veidā, taču loģiski un saprotami, lai nodrošinātu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību (skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedumu lietā *Roquette Frères/Komisija*, T-322/01, Krājums, II-3137. lpp., 208. punkts un tajā minētā judikatūra). Joprojām atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai jebkurš pamats, kas nav pietiekami izklāstīts sākotnējā prasības pieteikumā attiecīgajā

instancē, jāuzskata par nepieņemamu. Līdzīgas prasības ir noteiktas, ja iebildumu izvirza kāda pamata atbalstam. Runājot par absolūtu šķērsli tiesas procesam, Vispārējā tiesa uz šo nepieņemamību, ja nepieciešams, var atsaukties pēc savas iniciatīvas (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 14. decembra spriedumu lietā *Honeywell/Komisija*, T-209/01, Krājums, II-5527. lpp., 54. un 55. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 51 Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas konstatē, ka prasības pieteikuma pirmajā un trešajā pamatā izvirzītais apgalvojums par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību nav pamatots kopsavilkuma veidā atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
- 52 Turklāt, atbildot uz tiesas sēdē uzdoto jautājumu, Itālijas Republika, saglabājot savu pirmajā un trešajā pamatā izvirzīto apgalvojumu par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību, atzina, ka prasības pieteikumā nav ietverti specifiski argumenti minētā iebilduma pamatojumam. Tā precizēja, ka, no vienas puses, būtībā pirmajam un trešajam pamatam ir viens un tas pats mērķis panākt, lai Vispārējā tiesa konstatētu, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļauts tiesību normu pārkāpums, un, no otras puses, apgalvojums par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību ticis izvirzīts katra no abu šo pamatu galvenā mērķa atbalstam.
- 53 Ņemot vērā iepriekš 50. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru, Vispārējās tiesas iepriekš 51. punktā izdarītos secinājumus un Itālijas Republikas iepriekš 52. punktā norādītās atbildes uz jautājumu, kas tai tika uzdots tiesas sēdē, pirmajā un trešajā pamatā izvirzītais apgalvojums par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību ir jānoraida kā nepieņemams.

B – Par lietas būtību

- 54 Kā tas tika norādīts iepriekš 49. punktā, Itālijas Republika šīs prasības atbalstam izvirza četrus pamatus. Ņemot vērā iepriekš 53. punktā izdarītos secinājumus, pirmais un trešais pamats tiks izskatīti tikai tiktāl, ciktāl tie ir par attiecīgi tiesību normu vai pat Savienības vispārējo tiesību principu pārkāpumu.

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normu pārkāpumu, kas izrietot no finanšu korekcijas piemērošanas

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 55 Itālijas Republika būtībā apgalvo, ka veiktās pārbaudes, lai gan dažas no tām bija novēlotas, neesot bijušas mazāk uzticamas un efektīvas, līdz ar to ELVGF Garantiju nodaļai un ELGF neesot radīts nekāds risks. Tātad, piemērojot finanšu korekciju, *a fortiori* – vienotas likmes, Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normas.
- 56 Konkrētāk, pirmkārt, neraugoties uz valsts iestāžu veikto daļas pārbaužu neredzētu novēloto raksturu, šīs pārbaudes esot ļāvušas galīgi un uzticami noteikt faktiski piegādātos vai tieši pārdotos piena daudzumus. No dokumenta VI/5330/97 II pielikuma izrietot, ka vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošana esot iespējama tikai tad, ja pagājušais laiks neizbēgami ietekmējot noteiktu darbību apjoma rekonstruēšanu *a posteriori*. Izskatāmajā lietā tas tā neesot, jo valsts iestāžu veiktās pārbaudes saskaņā ar Regulas Nr. 1392/2001 11. pantu esot attiekušās uz komercdokumentiem un citiem dokumentiem, kuros norādīts, kā izlietots savāktais piens un piena ekvivalents, kuri atbilstoši šīs pašas regulas 14. pantam pircējiem būtu jā saglabā vismaz trīs gadus, sākot no tā gada beigām, kurā dokumenti noformēti.
- 57 Otrkārt, Itālijas Republika atgādina, ka Eiropas Savienības Revīzijas palāta savā Īpašajā ziņojumā Nr. 7/2010 uzsvērti ir kritizējusi, ka Komisija esot pārmērīgi izmantojusi vienotas likmes finanšu korekcijas metodi. Saskaņā ar dokumentu VI/5330/97 minēto metodi drīkstētu izmantot tikai

pakārtoti, ja nav iespējams novērtēt vienas vai vairāku atklāto kļūdu ietekmi vai nu vienā, vai vairākos specifiskos kļūdainu darījumu gadījumos, vai arī pēc tam, kad veikta darījumus atspoguļojoša parauga pārbaude.

58 Komisija apstrīd Itālijas Republikas sava pirmā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

59 Pirmais pamats aptver divus iebildumus attiecībā uz to, ka, piemērojot finanšu korekciju, *a fortiori* – vienotas likmes, Komisija ir pārkāpusi, pirmkārt, Regulas Nr. 885/2006 11. panta un, otrkārt, dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normas.

60 Vispirms, ņemot vērā iepriekš 50. punktā atgādināto judikatūru, Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas konstatē, ka iebildums attiecībā uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta tiesību normu pārkāpumu nav pamatots kopsavilkuma veidā atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta tiesību normām. Prasības pieteikuma stadijā Itālijas Republika nav izklāstījusi nevienu argumentu, kas varētu pamatot minēto iebildumu. Turklāt arī replikas stadijā šis iebildums nav pamatots. Līdz ar to šāds iebildums ir noraidāms kā nepieņemams.

61 Katrā ziņā, pirmkārt, pat pieņemot, ka iebildums attiecībā uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta tiesību normu pārkāpumu varētu tikt izskatīts kopā ar iebildumu attiecībā uz dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju pārkāpumu, kā arī ņemot vērā pirmā pamata atbalstam izklāstītos argumentus, jānorāda, ka Regulas Nr. 885/2006 11. pants atbilstoši minētās regulas 19. panta otrās daļas tiesību normām ir piemērojams, tikai sākot no 2006. gada 16. oktobra.

62 Līdz ar to principā pirmais pamats būtu jāizskata tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 2006./2007. ražas gadu, nevis uz 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu, par kuriem arī tika piemērota finanšu korekcija. Tomēr, kā tas izriet no Regulas Nr. 885/2006 V pielikumā pievienotās atbilstības tabulas, minētās regulas 11. panta tiesību normas atbilst Regulas Nr. 1663/95 8. panta tiesību normām. Turklāt no Komisijas rakstveida dokumentiem izriet, ka tā pati ir konstatējusi šo atbilstību. Tātad ir jāuzskata, ka pirmā pamata kontekstā Itālijas Republika attiecībā uz 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu būtībā atsaucas, no vienas puses, uz Regulas Nr. 1663/95 8. panta, kā arī Regulas Nr. 885/2006 11. panta un, no otras puses, dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normu pārkāpumu.

63 Otrkārt, no Itālijas Republikas pirmā pamata atbalstam izklāstītajiem argumentiem izriet, ka tā būtībā norāda, ka, neraugoties uz dažu valsts iestāžu veikto pārbaužu novēloto un neapstrīdēto raksturu, ņemot vērā it īpaši pārbaudīto deklarētā piena daudzumu, minētās pārbaudes nebija mazāk uzticamas un efektīvas, jo tās ir ļāvušas galīgi noteikt faktiski piegādātos vai tieši pārdotos piena daudzumus. Tātad pirmais pamats ir jāinterpretē tādējādi, ka būtībā Komisijai bija iespējams novērtēt attiecīgajiem Eiropas fondiem (turpmāk tekstā – “Fondi”), proti, ELVGF Garantiju nodaļai 2005. un 2006. gadā, un ELGF 2007. gadā, nodarītos zaudējumus un līdz ar to, tā kā minētajiem fondiem nav radīts nekāds risks, kas pamatotu finanšu korekcijas piemērošanu, Komisijai nebija pamata piemērot vienotas likmes finanšu korekciju.

64 Vispirms un pirmām kārtām ir jānorāda, ka Regulas Nr. 595/2004 19. panta 3. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstīm, pamatojoties uz riska analīzi, jāizstrādā vispārīgu pārbaužu plāns katram divpadsmit mēnešu periodam, pārbaudes jāuzskata par pabeigtām tad, kad ir publicēts pārbaudes ziņojums, un pēdējais minētais ir jāpabeidz ne vēlāk kā astoņpadsmit mēnešus pēc attiecīgā divpadsmit mēnešu perioda beigām. Šajās tiesību normās paredzēta pārbaužu pabeigšana noteiktajā termiņā bez izņēmumiem. Tādējādi no šo pašu tiesību normu teksta izriet, ka termiņš pārbaužu veikšanai ir obligāts termiņš (skat. pēc analogijas Vispārējās tiesas 2012. gada 9. oktobra spriedumu lietā Itālija/Komisija, T-426/08, Krājumā nav publicēts, 74. punkts).

- 65 Otrkārt, no judikatūras izriet, ka konkrēta termiņa pārbaužu pabeigšanai paredzēšana ir daļa no mērķa ierobežot risku attiecībā uz maksājamo summu neiekasēšanu. Ar minēto termiņu tiek precizēti pārbaužu veikšanas nosacījumi, un tas ir daļa no mērķa atturēt gan pircējus, gan ražotājus, kuri veic tiešos pārdevumus, deklarēt mazākus piena piegāžu vai tiešo pārdevumu daudzumus, lai tiem nebūtu pienākuma maksāt papildmaksājumu. Turklāt ar šādu termiņu tiek ierobežots risks, ka vairs nebūtu pieejami šo pārbaužu veikšanai vajadzīgie dokumenti, turklāt tas tā būtu neatkarīgi no saimnieciskās darbības subjektiem paredzētā pienākuma saglabāt noteiktus dokumentus vismaz trīs gadus (Regulas Nr. 595/2004 24. pants). Ar šo termiņu tiek liegta arī pārbaužu atlikšana *sine die*, kas var izraisīt pārbaužu neesamību un tātad risku nesaņemt veicamos maksājumus. Visbeidzot, attiecīgajam termiņam ir jāļauj īstenot nākotnes pārbaužu plānošanu, pamatojoties uz tādu riska analīzi, kas paredzēta Regulas Nr. 595/2004 19. panta 1. un 2. punktā. No tā izriet, ka Regulas Nr. 595/2004 19. panta 3. punktā pārņemtā termiņa imperatīvais raksturs izriet arī no šīs tiesību normas sistēmas (skat. pēc analogijas iepriekš 64. punktā minēto spriedumu lietā Itālija/Komisija, 75. punkts).
- 66 Ņemot vērā iepriekš 64. un 65. punktā izklāstītos apsvērumus, pirmkārt, ir jākonstatē, ka tiktāl, ciktāl dažas Itālijas iestāžu veiktās pārbaudes bija novēlotas, ko Itālijas Republika turklāt neapstrīd, Komisija pamatoti ir uzskatījusi, no vienas puses, ka bija ietekmēta šajā ziņā iegūto datu uzticamība, proti, tiktāl, ciktāl palielinātos risks, ka saražotā piena daudzumi tiks deklarēti nepilnīgi, un, no otras puses, secinājusi, ka šie pārkāpumi nozīmēja faktisku finanšu risku Fondiem.
- 67 Otrkārt, šādos apstākļos Komisija pamatoti ir piemērojusi finanšu korekciju. Šajā ziņā turklāt ir jānorāda, ka, tā kā Komisija vairs nespēja objektīvi noteikt saražotā piena daudzumus un tātad tai nebija iespējams precīzi novērtēt Fondu ciestos zaudējumus, tā pamatoti varēja atbilstoši dokumentā VI/5330/97 ietvertajām vadlīnijām piemērot vienotas likmes finanšu korekciju (Tiesas 2008. gada 24. aprīļa spriedums lietā Beļģija/Komisija, C-418/06 P, Krājums, I-3047. lpp., 136. punkts, un Vispārējās tiesas 2013. gada 22. janvāra spriedums lietā Grieķija/Komisija, T-46/09, 49. punkts).
- 68 Treškārt, runājot par Revīzijas palātas tās Īpašajā ziņojumā Nr. 7/2010 izdarītajiem secinājumiem, saskaņā ar kuriem Komisija esot pārmērīgi piemērojusi finanšu korekcijas, ir jāsecina, ka minētie secinājumi, uz kuriem Itālijas Republika balstās pirmā pamata pamatojumam, ir formulēti vispārīgi un katrā ziņā nekādi neļauj pierādīt, ka, ņemot vērā izskatāmās lietas apstākļus, kā tas tika konstatēts iepriekš 67. punktā, ar Komisijas veikto vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanu tiktu pārkāptas piemērojamās tiesību normas. Tātad minētie secinājumi ir noraidāmi kā neatbalstāmi.
- 69 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmais pamats ir noraidāms kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 595/2004 21. panta un 22. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 70 Sava otrā pamata, kas attiecas uz Regulas Nr. 595/2004 21. panta un 22. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, atbalstam Itālijas Republika izklāsta trīs šādus argumentus.
- 71 Pirmkārt, Itālijas Republika norāda, ka tiktāl, ciktāl Itālijas iestāžu veiktās pārbaudes attiecās uz gandrīz 40 %, kas paredzēti Regulas Nr. 595/2004 22. panta 1. punkta b) apakšpunktā, vai pat vairāk procentiem deklarētā piena daudzuma, ieviestā pārbaužu sistēma neesot radījusi finanšu risku Fondiem.
- 72 Otrkārt, Itālijas Republika apgalvo, ka, nolemjot, ka reģionos, kuros novēloto pārbaužu daļa ir mazāka par 30 %, korekcija netiks piemērota, reģionos, kuros minētā daļa ir no 30 līdz 50 %, tiks piemērota korekcija 2 % apmērā un reģionos, kuros šī daļa pārsniedz 50 %, tiks piemērota korekcija 5 % apmērā,

Komisija nav ievērojusi dokumentā VI/5330/97 ietvertās vadlīnijas. Komisija tādējādi neesot ievērojusi faktiski pārbaudīto objektīvi saražotā piena daudzumu, lai gan saskaņā ar Regulu Nr. 595/2004 runa esot par pamatelementu pircēju pārbaudēs. Šāda nostāja neļaujot objektīvi novērtēt Fondiem radīto risku.

- 73 Treškārt, Itālijas Republika uzskata, ka, izmantojot kritēriju, kas balstīts uz novēloti veikto pārbaudžu procentuālo daļu, Komisija ir piedēvējusi vienādu nozīmīgumu vienā un tajā pašā reģionā veiktajām pārbaudēm gan pie tāda piena daudzuma pircējiem, kurš veido nenozīmīgu daļu, gan pārbaudēm, kas veiktas pie pircējiem, kuri ir iegādājušies būtiski lielāku minētā produkta daudzumu. Tātad Komisijas izmantotā pieeja tai esot likusi piemērot finanšu korekcijas, kuras esot nesamērīgas, ņemot vērā Fondiem objektīvi radīto risku, un ar kurām tiekot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.
- 74 Komisija apstrīd Itālijas Republikas otrā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

- 75 Runājot par pirmo argumentu, ir jāatgādina, ka, ņemot vērā pirmā pamata izskatīšanas kontekstā norādīto, no vienas puses, ir skaidrs, ka dažas valsts iestāžu veiktās pārbaudes, ievērojot spēkā esošajās tiesību normās paredzētos imperatīvos termiņus, ir bijušas novēlotas un, no otras puses, šis pārkāpums, kurš ietekmēja minētās pārbaudes, radīja finanšu risku Fondiem un tātad ļāva Komisijai piemērot finanšu korekciju. Tādējādi, tā kā apstrīdētais lēmums ir pamatots ar valsts iestāžu veikto pārbaudžu novēlotības konstatējumu un nekādā gadījumā ar minēto pārbaudžu intensitāti, kā tā ir definēta Regulas Nr. 595/2004 22. pantā, pirmais arguments ir noraidāms kā tāds, kam nav nekādas nozīmes attiecībā uz secinājumiem, kas izdarāmi saistībā ar minēto pārbaudžu novēlotā rakstura konstatējumu.
- 76 Runājot par otro argumentu, ir jāatgādina, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā norādītais pārkāpums, kurš raksturīgs veiktajām pārbaudēm, ir saistīts ar to veikšanai paredzēto termiņu pārkāpumu. No vienas puses, kā tas izriet arī no iepriekš 65. un 67. punktā atgādinātās judikatūras, ņemot vērā minētā pārkāpuma raksturu, tā rezultātā it īpaši tiek tieši apdraudēta faktiski saražotā piena daudzuma precīza noteikšana un tātad tāda daudzuma [noteikšana], kurš, iespējams, pārsniedz saražoto daudzumu, un tas attaisno papildmaksājuma pieprasījumu. No otras puses, ņemot vērā dokumentā VI/5330/97 ietvertās vadlīnijas, nepastāvot pietiekami uzticamiem datiem, lai objektīvi noteiktu attiecīgo saražotā piena daudzumu, Komisija pamatoti varēja piemērot vienotas likmes finanšu korekciju – korekciju, kuras mērķis ir novērtēt zaudējumus, kādi var tikt nodarīti Fondiem norādīto pārbaudžu neveikšanas dēļ.
- 77 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Itālijas Republika kļūdaini pārmet Komisijai, ka tā, piemērojot vienotas likmes finanšu korekcijas metodi, nav ievērojusi objektīvo faktiski pārbaudīto saražotā piena daudzumu un ir pārkāpusi dokumentā VI/5330/97 ietvertās vadlīnijas.
- 78 Runājot par trešo argumentu, vispirms ir jānorāda, ka, ja saskaņā ar Regulas Nr. 595/2004 22. panta tiesību normām dalībvalstu veikto pārbaudžu attiecībā uz šīs pašas regulas 21. pantā minētajām piegādēm un pārdevumiem intensitāte ir noteikta it īpaši minimālajā 40 % apmērā no piena daudzuma, kas deklarēts pirms pielāgošanas attiecīgajam periodam, tad minētā panta 3. punktā ir precizēts, ka katrs pircējs ir jāpārbauda vismaz reizi piecos gados.
- 79 Līdz ar to, no vienas puses, ir jākonstatē, ka pircēju paraugu, kuru pārbauda dalībvalstis, veido, tieši pamatojoties uz minēto pircēju rotāciju un neņemot vērā deklarētā piena daudzumu, kuru tie attiecīgi ir iegādājušies. No otras puses, protams, ir iespējams, ka, ja pārbaude tiek veikta attiecībā uz neliela daudzuma piena pircēju, lai izpildītu 40 % deklarētā piena daudzuma pārbaudes kritēriju, ir jāizvēlas cits pircējs, kurš savukārt ir iegādājies lielu daudzumu. Tomēr šāds salīdzinājums aritmētiskiem nolūkiem nevar ietekmēt sekas, kādas Komisijai ir jāparedz, ja tā konstatē pārkāpumus saistībā ar

dalībvalstu galveno pārbaūžu īstenošanas nosacījumiem. Citiem vārdiem sakot, lai kāds būtu deklarētā piena daudzums, kuru pircējs ir iegādājies, ja Komisija konstatē, ka attiecībā uz minēto pircēju veiktās pārbaudes ir novēlotas, tai saistībā ar šo pārkāpumu ir jāparedz tiesiskas sekas.

80 Galvenokārt ir jāatgādina, ka saistībā ar ELVGF grāmatojumu noskaidrošanu, lai arī Komisijai ir pienākums pārbaudīt, vai Garantiju nodaļas finansētos darījumus dalībvalstis ir veikušas atbilstoši piemērojamajām Savienības tiesību normām, tomēr tieši dalībvalstīm ir vieglāk saņemt un pārbaudīt datus, kas vajadzīgi ELVGF grāmatojumu noskaidrošanai, un tādēļ tām ir jāiesniedz detalizētāki un pilnīgāki pierādījumi par Komisijas pārbaūžu vai aprēķinu patiesumu un, vajadzības gadījumā, par tās aprēķinu neprecizitāti (Tiesas 1993. gada 10. novembra spriedums lietā *Nīderlande/Komisija*, C-48/91, *Recueil*, I-5611. lpp., 17. punkts). Attiecībā uz Komisijas atklāto pārkāpumu, proti, Itālijas Republikas veikto pārbaūžu novēloto raksturu, nedz šī pēdējā minētā, nedz Komisija nebija spējīgas objektīvi noteikt saražotā piena daudzumu, it īpaši saistībā ar saimnieciskās darbības subjektiem, attiecībā uz kuriem ir veikta kļūdaina pārbaude. Līdz ar to trešais arguments par to, ka Komisija ir piedēvējusi vienādu nozīmīgumu veiktajām pārbaudēm gan pie tāda piena daudzuma pircējiem, kuri reģionā veido nenoīmīgu daļu, gan pārbaudēm, kas veiktas pie pircējiem, kuri ir iegādājušies būtiski lielāku minētā produkta daudzumu, ir noraidāms.

81 Šādos apstākļos, no vienas puses, ņemot vērā iepriekš 76. punktā izklāstītos apsvērumus, tā kā Komisija nespēja objektīvi noteikt attiecīgajā reģionā saražotā piena daudzumu, tā, lai novērtētu zaudējumus, kādi varēja rasties Fondiem, pamatoti varēja piemērot vienotas likmes finanšu korekciju, un līdz ar to Komisijai nevar tikt pārņemts, ka tā nav ņēmusi vērā piena daudzumus, uz kuriem attiecās kļūdainās pārbaudes. No otras puses un katrā ziņā, uzticamu datu par pārbaudītā saražotā piena daudzumiem neesamība apdraud iespēju novērtēt apgalvoto vienotas likmes finanšu korekcijas, kas piemērojama piena daudzumiem, kurus skar Komisijas atklātais pārkāpums, nesamērīgo raksturu.

82 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz tiesiskā pamata vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanai neesamību un tāvad Regulas Nr. 885/2006 11. panta, dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju un samērīguma principa pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

83 Savā prasības pieteikumā Itālijas Republika Komisijai būtībā pārmet, ka, tā kā tai nebija tiesiska pamata piemērot vienotas likmes finanšu korekciju pārkāpuma, kas saistīts ar piešķirto ieņēmumu sistēmas īstenošanu, gadījumā, tā ir rīkojusies patvaļīgi un pārkāpusi, no vienas puses, Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadlīniju tiesību normas un, no otras puses, samērīguma principu. Šo trīs iebildumu, kuri veido trešo pamatu, atbalstam Itālijas Republika būtībā ir pamatojusies uz diviem šādiem argumentiem.

84 Pirmkārt, Itālijas Republika apgalvo, ka neviena Savienības tiesību norma nepamato vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanu pārkāpumu pārbaudēs saistībā ar piešķirtajiem ieņēmumiem gadījumā. Ar tādiem Savienības tiesību aktiem kā dokuments VI/5330/97 šādas korekcijas izmantošana esot attaisnota tikai tad, ja galveno pārbaūžu neesamība vai nepietiekamība attiecas uz segtajiem izdevumiem, nevis piešķirtajiem izņēmumiem. Turklāt pretēji segtajiem izdevumiem nevienā Savienības tiesību aktā neesot precizēti pārbaūžu nosacījumi un nozīmīguma līmenis attiecībā uz šādiem ieņēmumiem.

85 Otrkārt, Itālijas Republika būtībā apgalvo, ka, runājot par zaudējumu, kas izriet no piešķirto ieņēmumu nesaņemšanas, riskiem Fondiem, kā parametru neesot iespējams izmantot piena ražošanas līmeni. Tikai pēc tam, kad ir noteikts iespējamais pārsniegtais apmērs, Komisija, lai novērtētu minētos zaudējumus, teorētiski maksājamajai nodevai sakarā ar šo pārsniegšanu varot piemērot dokumentā VI/5330/97

paredzēto vienotas likmes finanšu korekciju. Izskatāmajā lietā “anomālija [izrietot] no tā, ka minētās korekcijas likmes [esot tikušas] piemērotas teorētiskajam nodevas apmēram, [kurš esot iegūts], nosakot nodevu attiecīgajos ražas gados saražotajam kopējam piena daudzumam”. Itālijas Republika piebilst, ka “Komisija [patvaļīgi] [...] ir izmantojusi vienotās likmes finanšu korekciju, lai aprēķinātu iespējamo kvotas pārsniegumu un galīgo maksājumu, pievienojot to valsts ražošanas kvotas pārsniegumam un atdalot to ar mērķi pārdalīt to individuāliem reģioniem, attiecībā uz kuriem ir jāveic pārbaudes grāmatojumu noslēgšanai”.

- 86 Savā replikā, vēršot uzmanību uz apgalvoto Komisijas veikto prasības pieteikumā izklāstītā trešā pamata apjoma slikto izpratni, Itālijas Republika norāda, ka saistībā ar šo pamatu tā it īpaši ir apstrīdējusi, ka finanšu korekcija ir tikusi piemērota, ņemot vērā visu reģionālo piena produkciju reģionos, kuros ir konstatēti pārkāpumi, tā vietā, lai ņemtu vērā tikai piena produkciju saistībā ar pircējiem vai pārdevējiem, kuri ir pārbaudīti novēloti.
- 87 Komisija apstrīd Itālijas Republikas trešā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

- 88 Ievadā, pirmkārt, ņemot vērā iepriekš 50. punktā atgādināto judikatūru, Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas konstatē, ka trešais iebildums par samērīguma principa pārkāpumu nav pamatots kopsavilkuma veidā atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta tiesību normām. Gan prasības pieteikuma, gan replikas stadijā attiecībā uz trešo pamatu Itālijas Republika nav izklāstījusi nevienu argumentu, ar kuru šis iebildums varētu tikt pamatots. Tātad šis pēdējais minētais ir noraidāms kā nepieņemams.
- 89 Otrkārt, jāatgādina, ka no Reglamenta 48. panta 2. punkta tiesību normām izriet, ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tomēr iebildums, ar kuru tiek izvērst pamats, kas iepriekš tieši vai netieši izvirzīts pieteikumā par lietas ierosināšanu, un kuram ir cieša saikne ar to, ir jāatzīst par pieņemamu (Vispārējās tiesas 2010. gada 28. aprīļa spriedums lietā *Gütermann* un *Zwicky*/Komisija, T-456/05 un T-457/05, Krājums, II-1443. lpp., 198. un 199. punkts).
- 90 Izskatāmajā lietā, runājot par Itālijas Republikas replikā izklāstīto argumentu, kas minēts iepriekš 86. punktā, ir jākonstatē, ka tiktāl, ciktāl tā mērķis ir norādīt uz to, ka finanšu korekciju aprēķins būtu bijis jāpamato tikai ar piena produkciju saistībā ar pircējiem vai pārdevējiem, kuri ir pārbaudīti novēloti, nekādi nav bijis izvirzīts prasības pieteikuma stadijā.
- 91 Pēdējā minētajā Itālijas Republika, pirmkārt, ir norādījusi, ka piešķirto ieņēmumu gadījumā nekādā ziņā nedrīkst tikt ņemts vērā piena produkcijas līmenis. Otrkārt, tā Komisijai ir pārmetusi, ka tā esot patvaļīgi izmantojusi “vienotās likmes finanšu korekciju, lai aprēķinātu iespējamo kvotas pārsniegumu un galīgo maksājumu, pievienojot to valsts ražošanas kvotas pārsniegumam un atdalot to ar mērķi pārdalīt to individuāliem reģioniem, attiecībā uz kuriem ir jāveic pārbaudes grāmatojumu noslēgšanai”. No šiem diviem argumentiem nekādi neizriet, ka Itālijas Republika šajā tiesvedības stadijā kaut vai pēc būtības būtu apgalvojusi, ka finanšu korekciju aprēķins būtu bijis jāpamato tikai ar piena produkciju saistībā ar pircējiem vai pārdevējiem, kuri ir pārbaudīti novēloti.
- 92 Tātad šis arguments, ar kuru netiek izvērst pamats, kurš ar to tiek atbalstīts, un kurš nav balstīts uz tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā, ir atzīstams par nepieņemamu.
- 93 Galvenokārt, runājot par pirmo un otro iebildumu, kuri [ir izvirzīti] trešā pamata atbalstam, ir jāpārbauda katrs no šiem diviem iepriekš 84. un 85. punktā norādītajiem argumentiem.

Par pirmo argumentu, kurš būtībā attiecas uz juridiska pamata vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanai pārbaūžu par piešķirtajiem ieņēmumiem pārkāpumu gadījumā neesamību

- 94 Runājot par pirmo argumentu, kurš būtībā attiecas uz to, ka vienotas likmes finanšu korekcijas pārbaūžu par piešķirtajiem ieņēmumiem pārkāpumu gadījumā piemērošanai neesot juridiska pamata un tāvad tā esot patvaļīga, ir jāuzskata, ka, lai gan Itālijas Republika skaidri norāda tikai uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta tiesību normām (piemērojams 2006./2007. ražas gadam), šis pirmais arguments ir jāizvērtē, ņemot vērā tiesisko regulējumu, kas piemērojams dažādiem attiecīgajiem ražas gadiem, it īpaši Regulas Nr. 1663/95, kas atcelta ar Regulu Nr. 885/2006, tiesību normas. Šajā ziņā it īpaši ir jānorāda – kā tas izriet no Regulas Nr. 885/2006 V pielikumā pievienotās atbilstības tabulas –, ka Regulas Nr. 1663/95 8. panta tiesību normas atbilst Regulas Nr. 885/2006 11. panta tiesību normām.

– Par 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu

- 95 Kas attiecas uz 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu, ir piemērojama Regula Nr. 1605/2002, kas bija piemērojama līdz 2007. gada 1. maijam, kā arī Regulas Nr. 1258/1999, Nr. 1663/95, Nr. 1788/2003 un Nr. 595/2004. Jāpārbauda, vai Komisijai bija juridisks pamats, lai piemērotu, no vienas puses, finanšu korekcijas tādu pārkāpumu gadījumā, kuri attiecas uz piešķirto ieņēmumu sistēmas īstenošanu, un, no otras puses, šādu pārkāpumu pastāvēšanas gadījumā – vienotas likmes finanšu korekciju.
- 96 Pirmām kārtām, runājot par Komisijai piešķirto kompetenci piemērot finanšu korekcijas tādu pārkāpumu gadījumā, kuri attiecas uz piešķirto ieņēmumu sistēmas īstenošanu, pirmkārt, ir jāatgādina, ka vispirms saskaņā ar EKL 274. panta tiesību normām un atbilstīgi regulām, kas pieņemtas saskaņā ar 279. pantu, Komisija saskaņā ar apropriāciju apjomu uzņemas atbildību par budžeta izpildi, ievērojot pareizas finanšu vadības principus. Pēc tam, kā tas izriet no Regulas Nr. 1605/2002, kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 279. panta tiesību normām, preambulas 16. apsvēruma, dažādiem izpildes paņēmieniem ir jānodrošina, ka tiek ievērotas procedūras Kopienas līdzekļu aizsardzībai neatkarīgi no tā, kura iestāde ir atbildīga par visa budžeta vai tā daļas izpildi, un jāapliecina, ka galīgā atbildība par budžeta izpildi piekrīt Komisijai saskaņā ar EKL 274. pantu. Visbeidzot, saskaņā ar Regulas Nr. 1605/2002 53. panta 1. punkta tiesību normām, kas minētas iepriekš 1. punktā un kuras bija piemērojamas līdz 2007. gada 1. maijam, Komisija budžetu izpilda atbilstoši trīs paņēmieniem, tostarp ar dalītas pārvaldības paņēmieni. Saskaņā ar Regulas Nr. 1605/2002 53. panta 5. punkta tiesību normām, kuras ir citētas tajā pašā iepriekš minētajā punktā, dalītas pārvaldības gadījumā Komisija piemēro grāmatojumu noskaidrošanas procedūru vai finanšu korekciju mehānismus, kas ļauj tai uzņemties galīgo atbildību par budžeta izpildi.
- 97 Otrkārt, runājot par KLP un, it īpaši, ELVGF finansēšanu, kas, kā tas ticis atgādināts Regulas Nr. 1258/1999 preambulas 1. apsvērumā, veido daļu no Eiropas Kopienas vispārējā budžeta, vispirms ir jānorāda, ka atbilstoši minētās regulas 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta tiesību normām ELVGF Garantiju nodaļa finansē intervenci, kas ir paredzēta, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgu. Vēl saskaņā ar šīs regulas 2. panta 2. punktu minēto intervenču finansēšana prasa, lai tās tiktu veiktas saskaņā ar Kopienas noteikumiem lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas sistēmā. Visbeidzot, saskaņā ar, no vienas puses, šīs pašas regulas 8. panta 1. panta c) apakšpunkta tiesību normām dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu summas, kas zaudētas pārkāpumu vai nolaidības dēļ, un, no otras puses, šī paša panta 2. punkta otro daļu atmaksājamās summas maksā akreditētajiem maksātājiem, kuri tās atskaita no Fondu finansētajiem izdevumiem.
- 98 Treškārt, runājot par Fondu grāmatojumu noskaidrošanas procedūru, pirmkārt, atbilstoši Regulas Nr. 1663/95 1. panta 3. punkta otrās daļas tiesību normām lēmums par maksātāju aģentūras akreditāciju tiek pieņemts, pamatojoties uz pārbaudi, kas aptver administratīvos un grāmatojumu nosacījumus, to skaitā tos, kas pieņemti, lai aizsargātu Savienības intereses, it īpaši attiecībā uz iekasējamām summām. Otrkārt, saskaņā ar minētās regulas vienīgā pielikuma ar nosaukumu “Norādījumi par maksājumu aģentūras akreditācijas kritērijiem” 11. punktu visas minētā pielikuma

tiesību normas “*mutatis mutandis*” piemērojami attiecībā uz “[piešķirtajiem ieņēmumiem]” (nodevām, zaudētajiem nodrošinājumiem, atlīdzinātajiem maksājumiem u. tml.), kurus [maksātāja] aģentūra saņem ELVGF Garantiju nodaļas vietā. [..]”

- 99 Ceturtkārt, runājot par papildmaksājumu, vispirms saskaņā ar Regulas Nr. 1788/2003 3. pantu dalībvalstis ir atbildīgas Savienībai par valsts references daudzuma pārsniegšanas rezultātā radušos maksājumu un iemaksā to Fondos. Vēl saskaņā ar minētās regulas 11. pantu pircējs ir atbildīgs par attiecīgo iemaksu iekasēšanu no ražotājiem atbilstīgi maksājumiem un samaksā dalībvalsts kompetentajai iestādei attiecīgo iemaksu summu. Turklāt šīs regulas 22. pantā ir paredzēts, ka papildmaksājumu uzskata par intervenci lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai un to piemēro piena nozarē radušos izdevumu finansēšanai. Visbeidzot, saskaņā ar Regulas Nr. 595/2004 17. pantu dalībvalstis veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu papildmaksājuma pareizu iekasēšanu un lai to maksātu ražotāji, kas atbildīgi par pārsniegumu.
- 100 Tiesiskā regulējuma, kas atgādināts it īpaši iepriekš 96.–99. punktā, vērtējums attiecībā uz 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu ļauj izdarīt trīs šādus secinājumus.
- 101 Pirmkārt, ELVGF Garantiju nodaļas intervenču īstenošana lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai prasa, lai tās tiktu veiktas saskaņā ar spēkā esošajiem Kopienas noteikumiem lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas sistēmā (Regulas Nr. 1258/1999 2. panta 2. punkts). Pirmkārt, piena un piena produktu nozare ir tirgus kopīgās organizācijas elements, kas izriet no KLP (skat. iepriekš 21. punktu), un, otrkārt, papildmaksājumu uzskata par šādu intervenci un to piemēro piena nozarē radušos izdevumu finansēšanai (Regulas Nr. 1788/2003 22. pants). Tātad minētā maksājuma piedziņas noteikumu tiesiskums ir viens no nosacījumiem, kas jāievēro, īstenojot ELVGF Garantiju nodaļas intervences piena un piena produktu nozarē.
- 102 Otrkārt, dalībvalstis Komisijas pārraudzībā it īpaši nodrošina, lai kompetentās maksājuma aģentūras pareizi iekasētu papildmaksājumu (Regulas Nr. 595/2004 17. pants), un tās to dara ELVGF Garantiju nodaļas vietā (Regulas Nr. 1663/95 vienīgā pielikuma 11. punkts).
- 103 Treškārt, atbilstoši Regulas Nr. 1605/2002 53. panta tiesību normām Komisija it īpaši ievieš finanšu korekciju mehānismus, kas ļauj tai uzņemties galīgo atbildību par budžeta izpildi, turklāt tā to veic saskaņā ar principu, atbilstoši kuram dažādiem budžeta izpildes paņēmieniem jānodrošina, ka tiek ievērotas procedūras Kopienas līdzekļu aizsardzībai. Tādējādi Komisijai ir it īpaši [piešķirta] kompetence pieņemt lēmumu par izdevumiem, kas jāizslēdz no Savienības finansējuma, ja tā atklāj, ka izdevumi nav veikti atbilstoši Kopienas noteikumiem (Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta pirmā daļa). Attiecībā uz piešķirtajiem ieņēmumiem nevar būt citādi. No papildmaksājuma rakstura izriet, ka tas ir piešķirts ieņēmums izdevumu piena nozarē finansēšanai (Regulas Nr. 1788/2003 22. pants). Kā tas izriet no tiesiskā regulējuma atgādinājuma iepriekš 96.–99. punktā, dalībvalstīm ir pienākums iekasēt šos ieņēmumus ELVGF Garantiju nodaļas vietā Komisijas pārraudzībā, kas Komisijai ļauj uzņemties galīgo atbildību par budžeta izpildi. Tātad ir jāuzskata, ka Komisijai ir [piešķirta] kompetence paredzēt finanšu sekas par pārkāpumiem, kuri ietekmē papildmaksājuma piedziņu, kura dalībvalstīm ir jāveic.
- 104 No visiem trim iepriekš 101.–103. punktā izdarītajiem secinājumiem attiecībā uz 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu izriet, ka Komisijai saskaņā ar iepriekš 96. punktā atgādinātajām Līguma un Regulas Nr. 1605/2002 53. panta 5. punkta tiesību normām, kas bija piemērojamas līdz 2007. gada 1. maijam, bija juridiskais pamats, lai veiktu papildmaksājuma piedziņas nosacījumu pārbaudi un piemērotu finanšu korekcijas tādu pārkāpumu kā izskatāmajā lietā aplūkotie gadījumā.
- 105 Otrkārt, runājot par Komisijai piešķirto kompetenci piemērot vienotas likmes finanšu korekcijas, pirmkārt, ir jāatgādina, ka sistēmu revīzijas mērķis, kā tas ir norādīts dokumenta VI/5330/97 I pielikuma ar nosaukumu “Ārpus grāmatojumu noskaidrošanas programmas veiktās izmeklēšanas finansiālās [finanšu] sekas” 2. punkta otrajā daļā, ir iegūt ticamu garantiju, ka gan nomaksātie

izdevumi, gan saņemtie ieņēmumi ir bijuši atbilstoši Savienības tiesību normām. Turklāt, kā tas ir precizēts tajā pašā punktā, attiecībā uz ieņēmumiem ir jānodrošina, lai tie nebūtu novērtēti daudz par zemu.

106 Otrkārt, Itālijas Republika kļūdaini apgalvo, ka atšķirībā no izdevumiem nevienā Savienības tiesību aktā nav precizēti pārbaužu nosacījumi un nozīmīguma līmenis attiecībā uz ieņēmumiem. No dokumenta VI/5330/97 II pielikuma ar nosaukumu “ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas, dalībvalstu veiktās kontroles [pārbaudes] nepilnību finansiālās [finanšu] sekas”, kas minēts iepriekš 29. un 30. punktā, izriet, ka Komisija tajās detalizēti ir izklāstījusi, pirmkārt, galvenos elementus, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu zaudējumu Savienības fondiem riska līmeni, lai noteiktu, vai ir paredzama finanšu korekcija, un, otrkārt, vienotas likmes finanšu korekcijas likmes, kas piemērojamas atkarībā no norādīto pārkāpumu smaguma pakāpes, turklāt tas jā dara nošķirot divu kategoriju pārbaudes, proti, galvenās pārbaudes un papildpārbaudes. Ir jākonstatē, ka nedz vērā ņemamie elementi zaudējumu riska līmeņa novērtēšanai, nedz minētajā pielikumā ietvertā abu pārbaužu kategoriju definīcija neļauj pierādīt, ka tās ir piemērojamas tikai attiecībā uz pārkāpumiem, kas saistīti ar segtajiem izdevumiem, nevis piešķirtajiem izņēmumiem. Tādējādi ir norādīts, ka galvenās pārbaudes ir “fiziskās un administratīvās kontroles [pārbaudes], kas pieprasītas elementu pārbaudei pēc būtības, īpaši [...] [daudzums] un kvalitatīvie noteikumi, tostarp termiņu ievērošana” un ka “tās veic uz vietas un salīdzina ar neatkarīgu informāciju”.

107 Izskatāmajā lietā atliek atgādināt, ka Komisijas norādītie pārkāpumi attiecas uz valsts iestāžu veiktajām fiziskajām un administratīvajām pārbaudēm elementu pārbaudei pēc būtības, proti, saražotā piena daudzumiem, pēc paredzētā termiņa, lai noteiktu, vai ir piemērojams vienotas likmes maksājums.

108 Līdz ar to, pirmkārt, tā kā attiecīgie pārkāpumi ir saistīti ar pārbaužu uz vietas veikšanu pēc paredzētajiem termiņiem, tie ietekmē galvenās pārbaudes, kas definētas dokumentā VI/5330/97. Otrkārt, ņemot vērā ietekmēto pārbaužu kategoriju, Komisija atbilstoši minētajā dokumentā ietvertajām iepriekš 30. punktā atgādinātajām vadlīnijām pamatoti varēja piemērot vienotas likmes finanšu korekcijas likmi 5 vai 10 % apmērā. Līdz ar to Komisija pamatoti atsaucās uz dokumentā VI/5330/97 ietvertajām vadlīnijām, lai noteiktu vienotas likmes finanšu korekciju attiecībā uz tādiem pārkāpumiem kā pamatlietā aplūkotie, kas saistīti ar papildmaksājuma piedziņu, proti, piešķirtajiem ieņēmumiem.

109 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, runājot par 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu, Itālijas Republika pirmā iebilduma kontekstā kļūdaini apgalvo, ka Komisija juridiskā pamatojuma neesamības dēļ nevarēja piemērot vienotas likmes finanšu korekciju tādu pārbaužu saistībā ar piešķirtajiem ieņēmumiem pārkāpumu kā pamatlietā aplūkotie gadījumā.

– Par 2006./2007. ražas gadu

110 Kas attiecas uz 2006./2007. ražas gadu, piemērojama ir Regula Nr. 1605/2002, tās redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2007. gada 1. maijam, un pēc tam tās redakcijā ar grozījumiem, kas piemērojama no 2007. gada 1. maija, kā arī Regulas Nr. 1290/2005, Nr. 885/2006, Nr. 1788/2003 un Nr. 595/2004. No jauna ir jāpārbauda, vai Komisijai bija juridisks pamats piemērot, no vienas puses, finanšu korekcijas tādu pārkāpumu gadījumā, kuri attiecas uz piešķirto ieņēmumu sistēmas īstenošanu, un, no otras puses, šādu pārkāpumu pastāvēšanas gadījumā – vienotas likmes finanšu korekciju.

111 Pirmām kārtām, runājot par Komisijai piešķirto kompetenci piemērot finanšu korekcijas tādu pārkāpumu gadījumā, kuri attiecas uz piešķirto ieņēmumu sistēmas īstenošanu, pirmkārt, ir jānorāda uz iepriekš 96. punktā izklāstītajiem motīviem gan attiecībā uz EKL 274. panta tiesību normām, gan Regulas Nr. 1605/2002 53. panta tiesību normām, kuras bija piemērojamas līdz 2007. gada 1. maijam. Runājot par šīs pēdējās minētās regulas 53. panta tiesību normām, to redakcijā ar grozījumiem, kas piemērojama no 2007. gada 1. maija un citētas iepriekš 2. punktā, tajās no jauna ir paredzēts, ka Komisija budžetu izpilda saskaņā ar 53.a līdz 53.d pantā izklāstītajiem noteikumiem atbilstoši trim

pārvaldības paņēmieniem, tostarp ar dalītas pārvaldes paņēmieni. Atbilstoši Regulas Nr. 1605/2002 53.b panta 2. un 4. punktam, to redakcijā ar grozījumiem un kas citēti iepriekš 3. punktā, ja Komisija izpilda budžetu, īstenojot dalītu pārvaldību, lai nodrošinātu, ka līdzekļus izmanto saskaņā ar spēkā esošajām tiesību normām, dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus Savienības finansiālo interešu aizsardzībai un šajā ziņā tām it īpaši ir jāatgūst līdzekļi, kas zaudēti pārkāpumu vai kļūdu dēļ. Tā paša panta 4. punktā ir piebilsts, ka, lai nodrošinātu līdzekļu izmantošanu, Komisija piemēro grāmatojumu noskaidrošanas procedūras vai finanšu koriģēšanas mehānismus, kas tai ļauj uzņemties galīgo atbildību par budžeta izpildi.

112 Otrkārt, runājot par KLP un, it īpaši, ELGF finansēšanu, vispirms, kā tas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 preambulas 2. apsvēruma, KLP izdevumi no Savienības budžeta tiek finansēti īpaši ar šo fondu starpniecību. Turklāt, joprojām saskaņā ar šī apsvēruma tiesību normām, saskaņā ar Regulas Nr. 1605/2002 53. pantu šis KLP izdevumu finansējums tiek īstenots vai nu centralizētās pārvaldības ietvaros, vai arī dalītas pārvaldības starp dalībvalstīm un Kopienas ietvaros.

113 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 preambulas 29. apsvērumu:

“Lai nodrošinātu attiecīgi ELGF [...] piešķirto līdzekļu atkārtotu izmantošanu, būtu jāparedz noteikumi attiecībā uz to summu asinēšanu, kuras atguvušas dalībvalstis, pārbaudot atbilstību vai veicot sekojošas procedūras pēc tam, kad konstatēts pārkāpums vai nolaidība, kā arī attiecībā uz papildu maksājumiem piena un piena produktu nozarē.”

114 Visbeidzot, šajā ziņā Regulas Nr. 1290/2005 34. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts:

“1. Par piešķirtajiem ieņēmumiem Regulas [...] Nr. 1605/2002 18. panta nozīmē uzskata:

[...]

b) summas, kas saņemtas vai atgūtas saskaņā ar [...] Regulu [...] Nr. 1788/2003 [...]”

115 Treškārt, runājot par ELGF grāmatojumu noskaidrošanu, kā to norāda Komisija, saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 5. punkta tiesību normām šis pants, kurā ir paredzēti noteikumi, kas piemērojami saistībā ar grāmatojumu noskaidrošanu, un kura 3. punkta otrajā daļā ir atzīta Komisijas kompetence pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu, *mutatis mutandis* ir piemērojams piešķirtajiem ieņēmumiem šīs pašas regulas 34. panta nozīmē.

116 Turklāt ir jānorāda, ka Regulas Nr. 885/2006 I pielikuma ar nosaukumu “[Maksājumu aģentūras a]kreditācijas kritēriji” E) punktā ar nosaukumu “Parādu procedūra” ir paredzēts šādi:

“Visus A) līdz D) punktā minētos kritērijus *mutatis mutandis* piemēro atskaitījumiem [maksājumiem] [...], kur[i] aģentūrai jāiekasē ELGF [...] uzdevumā.”

117 Ceturtkārt, runājot par papildmaksājumu, tā kā 2006./2007. ražas gadam ir piemērojami Regulu Nr. 1788/2003 un Nr. 595/2004 tiesību normas, ir jānorāda uz motīviem, kas izklāstīti iepriekš 99. punktā.

118 Ņemot vērā iepriekš 111.–117. punktā izklāstīto tiesisko regulējumu, kā arī pēc analogijas trīs secinājumus, kas izdarīti iepriekš 101.–103. punktā, attiecībā uz 2006./2007. ražas gadu ir jākonstatē, ka Komisijai saskaņā ar iepriekš 96. punktā atgādinātajām Līguma tiesību normām, Regulas Nr. 1605/2002 53.b panta 2. un 4. punkta tiesību normām, kas piemērojamas no 2007. gada 1. maija, un Regulas Nr. 1290/2005 34. panta tiesību normām bija juridiskais pamats veikt pārbaudi un piemērot finanšu korekciju tādu pārkāpumu kā izskatāmajā lietā aplūkoto gadījumā, kuri attiecas uz pārbaudēm saistībā ar papildmaksājuma, proti, piešķirtā maksājuma, piedziņu.

- 119 Otrkārt, runājot par Komisijai piešķirto kompetenci piemērot vienotas likmes finanšu korekcijas, kā tas izriet no iepriekš 105.–108. punktā izklāstītajiem motīviem, Komisija pamatoti varēja ņemt vērā dokumentā VI/5330/97 ietvertās vadlīnijas, kas ir piemērojamas 2006./2007. ražas gadam, lai noteiktu vienotas likmes finanšu korekciju attiecībā uz tādiem pārkāpumiem kā pamatlietā aplūkoti, kas saistīti ar papildmaksājuma piedziņu.
- 120 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, runājot par 2006./2007. ražas gadu, Itālijas Republika pirmā iebilduma kontekstā kļūdaini apgalvo, ka Komisija juridiskā pamatojuma neesamības dēļ nevarēja piemērot vienotas likmes finanšu korekciju tādu pārbaužu saistībā ar piešķirtajiem ieņēmumiem pārkāpumu kā pamatlietā aplūkoti gadījumā.
- 121 Pirms galīgā secinājuma izdarīšanas, kas veicams attiecībā uz trešā pamata atbalstam izklāstītā pirmā argumenta pamatotību, ir jānorāda, ka iepriekš 109. un 120. punktā izdarītos secinājumus, veicot apsvērumus pēc analogijas, apstiprina Tiesas judikatūra.
- 122 Iepriekš 80. punktā minētajā spriedumā lietā Nīderlande/Komisija Tiesa lēma par Regulas Nr. 729/70 tiesību normu piemērošanu ELVGF grāmatojumu noskaidrošanas procedūrai saistībā ar dalībvalstīs iekasējamiem ieņēmumiem, proti, līdzatbildības nodevu labības nozarē, kas minēta Padomes 1975. gada 29. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2727/75 par labības tirgu kopīgo organizāciju (OV L 281, 1. lpp.), tās redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1986. gada 23. maija Regulu (EEK) Nr. 1579/86 (OV L 139, 29. lpp.), 4. panta 4. punktā.
- 123 Šajā ziņā, pirmkārt, Tiesa iepriekš 80. punktā minētajā spriedumā lietā Nīderlande/Komisija (22. punkts) atgādināja, ka līdzatbildības nodevu labības nozarē uzskata par intervenci lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai un to piemēro labības nozarē radušos izdevumu finansēšanai. Turklāt tā norādīja, ka no Regulas Nr. 729/70 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 3. panta 1. punkta, lasot tos kopā, tiesību normām izriet, ka intervence lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai ietilpst tās piemērošanas jomā.
- 124 Otrkārt, Tiesa iepriekš 80. punktā minētajā spriedumā lietā Nīderlande/Komisija (23. punkts) norādīja, ka grāmatojumu noskaidrošanas procedūrā nedz no Regulas Nr. 729/70 preambulas apsvērumiem, nedz tās tiesību normām neizriet nošķiršana atkarībā no tā, vai runa ir par ELVGF finansētajiem izdevumiem vai tā ieturamajiem ieņēmumiem. Gluži pretēji – tā uzskatīja, ka Regulas Nr. 729/70 5. panta 1. punkta pēdējā daļā skaidri esot parādīts, ka šī regula ir piemērojama visiem ELVGF Garantiju nodaļas finanšu darījumiem, tostarp intervencei tirgu stabilizēšanai, kurā ietilpst līdzatbildības nodeva.
- 125 Izskatāmajā lietā vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1788/2003, kurā tiek reglamentēts papildmaksājums piena un citu piena produktu ražotājiem, 22. pantā ir ietvertas līdzīgas tiesību normas tām, kuras Regulas Nr. 2727/75 4. panta 4. punktā. Minētajā pantā ir paredzēts, ka maksājumu uzskata par intervenci lauksaimniecības tirgu stabilizēšanai un to piemēro piena nozarē radušos izdevumu finansēšanai.
- 126 Turklāt, kā tas izriet no Regulām Nr. 1258/1999 un Nr. 1290/2005 pievienotajām atbilstības tabulām, no vienas puses, Regulas Nr. 1258/1999 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 2. panta 2. punkta tiesību normas un, no otras puses, Regulas Nr. 1290/2005 3. panta tiesību normas vismaz pēc būtības atbilst Regulas Nr. 729/70 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 3. panta 1. punkta tiesību normām.
- 127 Visbeidzot, kā tas arī izriet no iepriekš 7. un 13. punktā minētā, Regulas Nr. 1258/1999 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 1290/2005 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) daļas tiesību normas vismaz pēc būtības atbilst Regulas Nr. 729/70 5. panta 1. punkta pēdējās daļas tiesību normām.

128 Ņemot vērā iepriekš 125.–127. punktā izklāstītos secinājumus, ir jāuzskata, ka līdzīgi motīvi iepriekš 80. punktā minētajā spriedumā lietā *Niederlande/Komisija* ietvertajiem motīviem (22. un 23. punkts) ir jānorāda izskatāmajā lietā. Tātad ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1258/1999 un Regulas Nr. 1290/2005 tiesību normas attiecīgi par ELVGF grāmatojumu vai ELGF grāmatojumu noskaidrošanu ir piemērojamas gan veiktajiem izdevumiem, gan piešķirtajiem ieņēmumiem.

129 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus un it īpaši iepriekš 109. un 120. punktā izdarītos secinājumus, pirmais arguments ir noraidāms ka nepamatots.

Par otro argumentu, kas attiecas uz to, ka Komisija neesot novērtējusi iespējamo pārsniegto apmēru, pirms tā minētajam apmēram piemēroja vienotas likmes finanšu korekciju

130 Runājot par otro argumentu, saskaņā ar kuru Itālijas Republika Komisijai pārmet, ka tā attiecībā uz zaudējumu, kas izriet no piešķirto ieņēmumu nesāņemšanas, riskiem Fondiem vispirms nav noteikusi iespējamo pārsniegto apmēru, lai pēc tam, novērtējot minētos zaudējumus, piemērotu teorētiski maksājamai nodevai sakarā ar šo pārsniegšanu dokumentā VI/5330/97 paredzēto vienotas likmes finanšu korekciju, ir jānorāda turpmākais.

131 Pirmām kārtām, Itālijas Republika, lai apstrīdētu apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, kļūdaini apgalvo, pirmkārt, ka “anomālija [izrietot] no tā, ka minētās korekcijas likmes ir tikušas piemērotas teorētiskajam nodevas apmēram, kurš ir iegūts, nosakot nodevu attiecīgajos ražas gados saražotajam kopējam piena daudzumam”, un, otrkārt, ka “Komisija [patvaļīgi] [...] ir izmantojusi vienotās likmes finanšu korekciju, lai aprēķinātu iespējamo kvotas pārsniegumu un galīgo maksājumu, pievienojot to valsts ražošanas kvotas pārsniegumam un atdalot to ar mērķi pārdalīt to individuāliem reģioniem, attiecībā uz kuriem ir jāveic pārbaudes grāmatojumu noslēgšanai”.

132 Kā tas skaidri izriet, pirmkārt, no datiem, kas ietverti Komisijas 2010. gada 24. marta vēstulē attiecībā uz finanšu korekcijas aprēķina nosacījumiem, kuri ir saistīti ar trim iepriekš 37. punktā aprakstītajiem posmiem, un, otrkārt, kopsavilkuma ziņojuma teksta, par kuru ir stāstīts iepriekš 40. un 41. punktā, pretēji tam, ko apgalvo Itālijas Republika, Komisija nav piemērojusi vienotas likmes finanšu korekcijas nedz teorētiskajam nodevas apmēram, nedz arī, lai vienlaicīgi noteiktu iespējamo kvotas pārsniegumu un aprēķinātu galīgo maksājumu. Minētās likmes ir piemērotas, tikai lai, nepastāvot uzticamiem datiem norādīto pārbažu pārkāpumu dēļ, aprēķinātu teorētisko saražotā piena daudzumu katrā no reģioniem, uz kuriem attiecas norādītie pārkāpumi konkrētajos ražas gados.

133 Otrām kārtām, kā to atgādina Itālijas Republika, no dokumentā VI/5330/97 ietvertajām vadlīnijām izriet, ka “finanšu korekcijas var tikt piemērotas izdevumu apmēram, kurš ir radījis risku”. Līdz ar to minētajā dokumentā paredzētā korekcijas likme ir piemērojama tieši Fondiem radīto zaudējumu riska pamatā esošajam faktam.

134 Runājot par izdevumiem, tā kā tieši Fondiem radīto zaudējumu riska pamatā esošais fakts ir meklējams iespējamā to apmēra pārmērīgajā novērtējumā, tiem ir piemērota dokumentā VI/5330/97 paredzētā korekcijas likme.

135 Turpretī, runājot par piešķirtajiem ieņēmumiem, kādi ir aplūkoti pamatlietā, kā tas izriet no iepriekš 65. punktā atgādinātās judikatūras, tieši Fondiem radīto zaudējumu riska pamatā esošais fakts ir meklējams iespējamā pircēju vai pārdevēju veiktajā saražotā piena daudzumu nepilnīgajā deklarēšanā, lai nebūtu jāmaksā papildmaksājums. Tādā gadījumā kā pamatlietā aplūkotais, nepastāvot uzticamiem datiem par saražotā piena daudzumiem, nedz dalībvalsts, kurai ir jāiekasē papildmaksājums, nedz Komisija, kurai ir jāizpilda budžets, nevar objektīvi noteikt minēto daudzumu. Līdz ar to, tā kā tās nespēj pārbaudīt, vai valstij piešķirtā kvota ir pārsniegta, tās arī nevar novērtēt, vai ir iekasējams

papildmaksājums un, apstiprinošas atbildes gadījumā, to aprēķināt. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka saražotā piena daudzumu nepilnīgas deklarēšanas riska dēļ Fondiem tiek radīts ieņēmumu zaudējuma risks.

136 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, saskaņā ar dokumentā VI/5330/97 ietvertajām vadlīnijām, tā kā Komisija nespēja noteikt Fondiem nodarīto zaudējumu apmēru, tā varēja piemērot vienotas likmes finanšu korekciju un, otrkārt, kā tas tika uzskatīts jau pirmā pamata izskatīšanas kontekstā (skat. iepriekš 66. punktu), izskatāmajā lietā konstatētie pārkāpumi noteikti ir ietekmējuši tādu pārbaudītu uzticamību un efektivitāti, kuru mērķis tieši ir noteikt saražotā piena daudzumu un tātad pārbaudīt, vai ir pārsniegta Itālijas Republikai piešķirtā valsts kvota. Šādi pārkāpumi radīja Fondiem reālu zaudējumu risku.

137 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmkārt, tā kā Komisijai nebija iespējams objektīvi noteikt saražotā piena daudzumu un tātad pilnīgi droši pierādīt Itālijas Republikai piešķirtās valsts kvotas pārsniegšanu vai nepārsniegšanu, tikai vienotas likmes finanšu korekcijas izmantošana ļāva novērtēt zaudējumus, kādi Fondiem varēja tikt nodarīti. Otrkārt, Komisija, lai novērtētu šo risku, pamatoti sākotnēji, lai novērstu saražotā piena daudzumu nepilnīgas deklarēšanas risku, ir piemērojusi vienotas likmes finanšu korekcijas, piemērojot to deklarētajam piena daudzuma apmēram.

138 Līdz ar to otrais arguments ir jānoraida kā nepamatots.

139 Tā rezultātā trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

4. Par ceturto pamatu, kas attiecas, pirmkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu vai pamatojuma nepietiekamību un, otrkārt, dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normu pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

140 Vispirms Itālijas Republika, balstoties it īpaši uz secinājumiem Samierināšanas iestādes galīgajā ziņojumā, kuri attiecās uz Lacio reģionu, apgalvo, ka pamatojums saistībā ar piemērotajām korekcijas likmēm konstatēto pārkāpumu atkārtošanās gadījumā ir nepietiekams.

141 Itālijas Republika turklāt uzskata, ka Komisijas piemērotā korekcija neatbilst dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normām. Tā kā piena kvotu jomā neesot pieņemta neviena jēdzienu “galvenās pārbaudes” un “papildpārbaudes” definīcija, Komisija nevarēja uzskatīt, ka izskatāmajā lietā norādītie pārkāpumi ir saistīti ar galvenajām pārbaudēm.

142 Visbeidzot, tiktāl, ciktāl attiecībā uz 2003./2004. ražas gadu finanšu korekcija netika piemērota, Komisija neesot varējusi tai piemērot atkārtošanās nosacījumu attiecībā uz finanšu korekcijām, kas bija saistītas ar 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu. Tātad vienotas likmes finanšu korekcijai, kas piemērota attiecībā uz 2004./2005. ražas gadu Lacio reģionā, būtu bijis jābūt 3 % apmērā.

143 Komisija apstrīd Itālijas Republikas ceturto pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

b) Vispārējās tiesas vērtējums

144 Ar pirmo iebildumu Itālijas Republika, atsaucoties it īpaši uz secinājumiem Revīzijas palātas Īpašajā ziņojumā Nr. 7/2010, pārmet Komisijai, ka tā apstrīdēto lēmumu nav pietiekami pamatojusi tiktāl, ciktāl Komisija, pamatojoties uz dokumentu AGRI/60637/2006, ir piemērojusi palielinājumu apstrīdētajā lēmumā norādīto pārkāpumu atkārtošanās dēļ.

- ¹⁴⁵ Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pamatojumam, kura sniegšana ir prasīta LESD 296. pantā, skaidri un nepārprotami ir jāparāda iestādes, kas ir akta autore, pamatojums tādējādi, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma iemeslus un Savienības tiesas varētu veikt pārbaudi (skat. Tiesas 2005. gada 14. jūlija spriedumu lietā *Nīderlande/Komisija*, C-26/00, Krājums, I-6527. lpp., 113. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 19. jūnija spriedumu lietā *Qualcomm/Komisija*, T-48/04, Krājums, II-2029. lpp., 174. punkts un tajā minētā judikatūra).
- ¹⁴⁶ Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru īpašajā kontekstā par lēmumu sagatavošanu attiecībā uz grāmatojumu noskaidrošanu lēmuma pamatojums ir uzskatāms par pietiekošu, ja tā adresāts – dalībvalsts – ir bijusi cieši iesaistīta šī lēmuma sagatavošanas procesā un ja tā ir zinājusi par apsvērumiem, kuru dēļ Komisija ir novērtējusi, ka ELVGF nav jāveic apstrīdētie maksājumi (Tiesas 2001. gada 20. septembra spriedums lietā *Beļģija/Komisija*, C-263/98, *Recueil*, I-6063. lpp., 98. punkts, un 2004. gada 9. septembra spriedums lietā *Grieķija/Komisija*, C-332/01, Krājums, I-7699. lpp., 67. punkts; Vispārējās tiesas 2009. gada 30. septembra spriedums lietā *Nīderlande/Komisija*, T-55/07, Krājumā nav publicēts, 125. punkts). Šī judikatūra pēc analogijas ir piemērojama lēmumiem, kuros ir lemts par finanšu korekcijām attiecībā uz pārbaudīto saistībā ar piešķirtajiem ieņēmumiem pārņēmumiem.
- ¹⁴⁷ Izskatāmajā lietā vispirms no kopsavilkuma ziņojuma izriet, ka Komisija tajā skaidri un nepārprotami ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka, ņemot vērā to pārkāpumu atkārtošanos, kas norādīti saistībā ar pārbaudīto veikšanu attiecīgajos ražas gados, salīdzinot ar tiem, kas norādīti Komisijas 2008. gada 8. jūlija Lēmumā 2008/582/EK, ar ko no Kopienas finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz [ELVGF] Garantiju nodaļu un uz [ELGF] (OV L 186, 39. lpp.), par 2002./2003. ražas gadu Itālijā, pamatojoties uz dokumentu AGRI/60637/2006, apstrīdētajā lēmumā piemērotā vienotas likmes finanšu korekcija attiecībā uz 2005., 2006. un 2007. finanšu gadu bija jāpalielina. Precīzāk, Komisija tajā ir atgādinājusi, ka pēc 2004. gadā Itālijā veiktās izmeklēšanas ar numuru LA/2004/01/IT tā jau ir konstatējusi pārkāpumus, proti, termiņu neievērošanu, attiecībā uz valsts iestāžu veiktajām pārbaudēm 2002./2003. ražas gadā Apūlijas, Trento, Abruco un Lacio reģionos. Tā kā šādi pārkāpumi dažos no minētajiem reģioniem no jauna ir atklāti izmeklēšanu ar numuriem LA/2006/08/IT un LA/2008/001/IT laikā, Komisija tāpat nolēma attiecībā uz šiem reģioniem piemērot atkārtošanās nosacījumu.
- ¹⁴⁸ Turklāt ir jānorāda, ka visas ar šo lietu saistītās administratīvās procedūras laikā Komisija vairākkārt vērsa Itālijas Republikas uzmanību uz norādīto pārkāpumu atkārtotības raksturu, it īpaši ņemot vērā secinājumus, kas ir izdarīti pēc izmeklēšanām ar numuriem LA/2004/01/IT un LA/2006/08/IT, un līdz ar to iespēju, ka piemērotā vienotas likmes finanšu korekcija tiks palielināta atbilstoši dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normām. Tas it īpaši izriet no Komisijas 2008. gada 20. augusta vēstules Nr. 20272 par izmeklēšanu ar numuru LA/2008/001/IT, kas Itālijas Republikai ir nosūtīta saskaņā ar Regulas Nr. 885/06 11. panta 1. punktu. Tas tā ir arī 2009. gada 15. janvāra divpusējās sanāksmes protokola 1.4. punkta otrās un trešās daļas gadījumā. Tāpat Komisija savā 2010. gada 24. marta vēstulē saskaņā ar minētās regulas 11. panta 2. punktu formāli paziņoja Itālijas Republikai par finanšu sekām, kuras tā paredz noteikt attiecībā uz konstatētajiem pārkāpumiem. Minētās vēstules 1.2. punkta priekšpēdējā daļā un 2.3. punktā Komisija konstatēja norādīto pārkāpumu atkārtotības raksturu un līdz ar to atbilstoši dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normām palielināja piemēroto vienotas likmes finanšu korekciju.
- ¹⁴⁹ Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, tā kā Itālijas Republika ir bijusi cieši iesaistīta apstrīdētā lēmuma sagatavošanas procesā, ir jāuzskata, ka, ņemot vērā iepriekš 146. punktā citēto judikatūru, tā zināja iemeslus, kuru dēļ Komisija piemēroja palielinājumu, pamatojoties uz dokumentu AGRI/60637/2006. Tāpat pirmais iebildums attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu vai pamatojuma nepietiekamību ir noraidāms kā nepamatots.
- ¹⁵⁰ Tomēr no otrā un trešā iebilduma, kas izvirzīti ceturtā pamata atbalstam, izriet, ka Itālijas Republika apstrīd arī norādīto motīvu pamatotību.

- 151 Saistībā ar otro iebildumu Itālijas Republika apgalvo, ka, tā kā dokumentā AGRI/60637/2006 nav “galveno pārbaūžu” definīcijas, Komisija nevarēja palielināt finanšu korekciju, ņemot vērā minētā dokumenta tiesību normas.
- 152 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka dokumentā VI/5330/97, kurš, kā tas tika uzskatīts iepriekš 119. punktā, ir piemērojams attiecībā uz pārkāpumiem gan saistībā ar veiktajiem izdevumiem, gan piešķirtajiem ieņēmumiem, ir paredzēts:
- “[G]alvenās kontroles [pārbaudes] ir fiziskās un administratīvās kontroles [pārbaudes], kas pieprasītas elementu pārbaudei pēc būtības, īpaši pieprasījuma objekta realitāte, daudzums un kvalitatīvie noteikumi, tostarp termiņu ievērošana, ražas ievākšanas prasības, nosacījumu nemainīšanas periodi utt. Tās veic uz vietas un salīdzina ar neatkarīgu informāciju, piemēram, kadastrālajiem reģistriem.”
- 153 Dokumenta AGRI/60637/2006 mērķis ir skaidri noteikt nosacījumus, ar kādiem saistībā ar ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanu ir jāpalielina piemērotā vienotas likmes finanšu korekcija atbilstoši dokumentam VI/5330/97 pārbaūžu sistēmas nepietiekamības atkārtošanās gadījumā. Tātad ir jāuzskata, ka dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normas ir jāpiemēro, ņemot vērā dokumentā VI/5330/97 ietvertu “galveno pārbaūžu” definīciju. Līdz ar to otrais iebildums, kas norādīts ceturrtā pamata atbalstam, ir noraidāms kā nepamatots.
- 154 Runājot par trešo iebildumu, Itālijas Republika apgalvo, ka tiktāl, ciktāl par 2003./2004. ražas gadu finanšu korekcija nav piemērota, Komisija nevarēja attiecībā uz norādītajiem pārkāpumiem nākamajos ražas gados piemērot atkārtotības nosacījumu un tātad palielināt piemēroto finanšu korekciju saistībā ar šiem pēdējiem minētajiem ražas gadiem.
- 155 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Itālijas Republika neapstrīd, ka Komisijas, pirmkārt, Lēmumā 2008/582 attiecībā uz 2002./2003. ražas gadu un, otrkārt, apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu norādītie pārkāpumi ir līdzīgi, jo tie skar vienu un to pašu nozari (proti, piena nozari), tajos ir vainojama viena un tā pati dalībvalsts, tie skar vienu un to pašu reģionu, proti, Lacio reģionu, un tie ir uzskatīti par noteicošiem korekcijas likmes, kura tika palielināta, piemērošanai.
- 156 Tomēr tā apgalvo, ka, tā kā 2003./2004. ražas gadā, ņemot vērā 24 mēnešu nosacījumu, kas paredzēts Regulas Nr. 1258/1999 7. pantā un ir pārņemts Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 4. punktā, nav piemērota finanšu korekcija, Komisija nevarēja piemērot atkārtotības nosacījumu attiecībā uz finanšu korekcijām, kas saistītas ar 2004./2005., 2005./2006. un 2006./2007. ražas gadu.
- 157 Šādam argumentam nevar piekrist. Saskaņā ar dokumenta AGRI/60637/2006 2. punkta, kas citēts iepriekš 33. punktā, formulējumu atkārtotības nosacījums ir piemērojams tad, ja kādā ražas gadā konstatētie pārkāpumi tiek atkārtoti “nākamajā periodā pēc jau labotā perioda”. No minētā formulējuma izriet, ka nenoteiktā artikula, nevis noteiktā artikula izmantošana pirms “nākamajā periodā pēc jau labotā perioda” gan itāļu valodā (tiesvedības valoda šajā lietā), gan franču valodā ļauj to interpretēt tādējādi, ka pārkāpumu saglabāšanās nav noteikti jākonstatē nākamajā gadā uzreiz pēc tā gada, kad ir piemērota pirmā finanšu korekcija. Turklāt, izmantojot tik šauru interpretāciju, kādu piedāvā Itālijas Republika, Komisijai, lai palielinātu iespējamo finanšu korekciju, pamatojoties uz dokumentu AGRI/60637/2006, tiktu uzlikts pienākums veikt ikgadējas pārbaudes.
- 158 Secinājumā ceturtais pamats un tātad arī prasība kopumā ir noraidāmi kā nepamatoti.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ¹⁵⁹ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Itālijas Republika sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 2. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Vispārējās atbilstošās tiesību normas	2
A – Atbilstošās finanšu regulas Eiropas Savienības vispārējam budžetam piemērojamās tiesību normas	2
B – Vispārējais tiesiskais regulējums par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu	3
C – Tiesiskais regulējums attiecībā uz piena un piena produktu nozari	6
D – Komisijas vadlinijas	8
Tiesvedības priekšvēsture	10
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	12
Juridiskais pamatojums	12
A – Par pirmajā un trešajā pamatā izvirzītā apgalvojuma par pilnvaru nepareizas izmantošanas esamību pieņemamību	12
B – Par lietas būtību	13
1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 885/2006 11. panta un dokumentā VI/5330/97 ietverto vadliniju tiesību normu pārkāpumu, kas izrietot no finanšu korekcijas piemērošanas	13
a) Lietas dalībnieku argumenti	13
b) Vispārējās tiesas vērtējums	14
2. Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 595/2004 21. panta un 22. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu	15
a) Lietas dalībnieku argumenti	15
b) Vispārējās tiesas vērtējums	16
3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz tiesiskā pamata vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanai neesamību un tātad Regulas Nr. 885/2006 11. panta, dokumentā VI/5330/97 ietverto vadliniju un samērīguma principa pārkāpumu	17
a) Lietas dalībnieku argumenti	17
b) Vispārējās tiesas vērtējums	18
Par pirmo argumentu, kurš būtībā attiecas uz juridiska pamata vienotas likmes finanšu korekcijas piemērošanai pārbaužu par piešķirtajiem ieņēmumiem pārkāpumu gadījumā neesamību	19
– Par 2004./2005. un 2005./2006. ražas gadu	19
– Par 2006./2007. ražas gadu	21

Par otro argumentu, kas attiecas uz to, ka Komisija neesot novērtējusi iespējamo pārsniegto apmēru, pirms tā minētajam apmēram piemēroja vienotas likmes finanšu korekciju	24
4. Par ceturto pamatu, kas attiecas, pirmkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu vai pamatojuma nepietiekamību un, otrkārt, dokumenta AGRI/60637/2006 tiesību normu pārkāpumu	25
a) Lietas dalībnieku argumenti	25
b) Vispārējās tiesas vērtējums	25
Par tiesāšanās izdevumiem	28